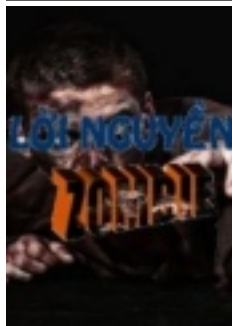

Lời Nguyên Zombie

Contents

Lời Nguyên Zombie	1
1. Chương 1+ Chương 2	1
2. Chương 2: Nguồn Gốc Lời Nguyên Và Câu Chuyện Của 500 Năm Trước(tiếp Theo)	3
3. Chương 3: Mất Trí	6
4. Chương 4: Vàng, Gỗ Và Zombie	9
5. Chương 5: Thỏi Vàng Bị Đánh Mất. Hành Trình Suýt Kết Thúc.	11
6. Chương 6: Mất Phép. Tiền Thân Quay Trở Lại	14
7. Chương 7: Sức Mạnh Đồng Tiền Và Xứ Sở Ma Mị	16
8. Chương 8: Thật, Giả Và Ngọn Lửa Thù Hận	20
9. Chương 9: Chuyện Chị Em Song Sinh	24
10. Chương Cuối: Chia Tay	29

Lời Nguyên Zombie

Giới thiệu

Truyện kể về hành trình Hải đi khắp năm châu tìm người hóa giải Lời nguyên Zombie. Ai sẽ là người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-nguyen-zombie>

1. Chương 1+ Chương 2

Chương 1: Sự trở lại của zombie

Trong đêm khuya thanh vắng, một cô sinh viên năm nhất đi làm đêm về khá khuya, khoảng gần 12 giờ đêm. Vô tình cô gái thấy 1 tờ tiền 500 đô, vốn tính ham tiền cô ấy định cúi xuống nhặt thì một luồng gió lạnh rợn người thổi đồng tiền bay thẳng vào nghĩa trang. Cô ấy chẳng để ý vội chạy đến nhặt rồi bỏ vào túi. Bất ngờ, đồng tiền từ trong túi bay ra phát ra một thứ ánh sáng màu vàng chiếu thẳng lên không trung tạo thành một đám mây đỏ. Đám mây đỏ này lan nhanh với tốc độ ánh sáng. Một cơn mưa máu đổ ập

xuống. Cả thế giới nhanh chóng chìm trong biển máu. Tại Hoa Kỳ, Canada, Mỹ, nói chung là những nơi có ánh sáng, thấy hiện tượng lạ này thì hiếu kỳ chạy ra xem. Người thì ngơ ngàng, người thì chụp ảnh đăng facebook. Kẻ thì đưa tay ra hứng. Bỗng có người thốt lên: “Đây là máu người mà!” Cả đám người bàng hoàng sợ hãi trước hiện tượng trên. Những giọt mưa máu nhanh chóng nhỏ xuống những cái mả, ngôi mộ trên các nghĩa trang, nghĩa địa, bãi tha ma làm cho chúng dần nứt ra. Những con zombie từ trong đó trồi ra. Đồng tiền phát sáng kia trong phút chốc rơi xuống đất hóa thành một con zombie nhào tới cắn cổ cô. Cô gái đó bắt đầu có cảm giác đau nhức khắp chân tay, da thịt dần thối rữa, máu bắt đầu nhỏ xuống đất hòa lẫn vào cơn mưa máu và dần dần biến thành một con zombie hoàn chỉnh. Tất cả đang tiến thẳng về thị trấn, thành phố. Cơn mưa máu kéo dài khoảng 2 tiếng đồng hồ thì tạnh hẳn nhưng đã để lại mùi máu tanh trên khắp con đường. Những con zombie đã ập đến thành phố, thị trấn, chúng cắn phá mọi thứ, gặp người cắn người, gặp vật cắn vật. Cả thị trấn trở nên hỗn loạn. Những nơi có ánh sáng ban ngày như Hoa Kỳ, Canada nhanh chóng ứng phó kịp thời. Họ nhanh chóng sơ tán người dân xuống tầng hầm. Còn tại những nơi có bóng tối như Việt Nam, Trung Quốc thì vẫn chìm trong giấc ngủ tĩnh mịch của màn đêm mà không hề hay biết thảm họa của thế giới sắp ập đến.

Đúng 6 giờ sáng hôm sau, tại một thị trấn nhỏ, nằm sâu trong góc, Hải thức dậy. Như thường lệ, Hải bật tivi lên xem chương trình “Chào buổi sáng” trên kênh VTV1 thì hay tin đêm hôm qua lúc 0 giờ theo giờ Việt Nam thì một cơn mưa máu xuất hiện cùng thời điểm trên khắp thế giới. Kéo theo sau cơn mưa máu đó, là sự trở lại của những con zombie. Chúng liên tiếp cắn người, cắn vật. Nhưng điều kì lạ là khi chúng cắn người, có những người bị biến thành zombie, còn một số khác thì vết thương bị cắn cứ lành lại. Bất chợt tivi cúp cái rụp, một con zombie nhảy xổ vào cắn cổ Hải. Hải vùng mạnh tay đẩy con zombie kia ra rồi kéo bố chạy đi! Trên người Hải phát ra một thứ ánh sáng màu xanh, màu xanh của lá! Bước ra đường, mùi máu tanh của người, mùi thối rữa của xác chết bắt đầu xộc lên mũi của Hải. Hải chẳng quan tâm, cứ kéo bố chạy mãi, chạy mãi trước sự rượt đuổi của zombie. Nhưng do kiệt sức, Hải và bố của mình đã ngã trên vệ đường.

Chương 2: Nguồn gốc lời nguyện và câu chuyện của 500 năm trước

Hải tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong khu rừng bạt ngàn cây cối. Hải tự hỏi mình đây là đâu và bố mình đang ở đâu? Hải cất tiếng gọi bố và bước lên từng bậc thang. Bỗng một giọng nói ồm ồm vang lên: “Hải! Đừng gọi nữa! Bố con không có ở đây đâu?”. Nghe giọng nói, Hải quay mặt lại thì thấy một đạo sĩ đang ngồi trước nhà. Hải ngạc nhiên hỏi:

- Ông là ai? Sao lại biết tên tui!

Đạo sĩ kia chỉ cười rồi trả lời: “Ta chính là sư phụ của con!”

- Ông là sư phụ tui! Ông nói đùa à! Tôi chưa gặp ông bao giờ mà! - Hải vừa nói vừa chỉ vào mặt mình

- Ta là sư phụ của con 500 năm trước! Con hãy xem đây!

Nói xong, người đạo sĩ vung tay một cái rồi biến mất. Trước mặt Hải hiện ra ba bóng người. Một người đàn ông đang hất tay người phụ nữ, nói với giọng tuyệt tình: “Cô đi đi! Tui không thích kẻ nghèo rớt mồng tơi như cô đâu! Tui lấy cô chỉ vì muốn báo ơn cô đã cứu mạng tui thôi! Giờ ân oán của hai chúng ta đã chấm dứt. Giờ chúng ta ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng nữa.” Người phụ nữ đứng bên cạnh anh ta, nghe nói vậy hỏi lại: “Thanh, anh đã có vợ rồi à! Sao lại đi lấy tôi mà không nói cho tôi biết! Khác nào tôi là một con hồ ly tinh chuyên đi phá hoại chuyện tình cảm của người khác sao?”. Thanh cảm thấy bị lộ tẩy nên quay lại dụ dỗ: “Hong, cô ấy lấy anh chỉ vì cha mẹ cô ấy ép anh thôi! Anh không yêu cô ấy! Người anh yêu là em cơ!”. Hong trở nên siêu lòng nhưng khi nhìn thấy cảnh người phụ nữ kia đang khóc sướt mướt thì động lòng thương. Cô ấy nói: “Thanh, anh có thể cho cô ấy làm người hầu của chúng ta được không?”. Thanh chấp nhận nhưng nghĩ trong đầu: “Đáng ghét, sao lại đưa nó vào nhà của mình cơ chứ? Vương chân, vương tay, lỡ kế hoạch của mình bại lộ thì sao? Phải đá con này đi trước đã!”. Nghĩ vậy, hắn đưa người phụ nữ kia vào làm người hầu. Để không bại lộ hành vi của mình, hắn tìm mọi cách hành hạ mà không có vết thương tích gì. Lúc rửa chân cho hắn thì hắn giẫm chân của mình lên đầu của cô ấy. Khi Hong bước vào thì hắn bỏ chân xuống thau làm như không có chuyện gì xảy ra. Người đàn bà kia vừa hận chồng cay đắng, lại vừa đố kỵ với Hong tại sao nhà cô ta lại giàu đến thế cơ chứ! Chính vì cô ta giàu nên lòng tham của hắn mới nổi lên đánh bại cả bản chất lương thiện trước đây của hắn. Hắn giờ đây không còn là hắn của ngày hôm qua nữa rồi!

Thấm thoát đã qua một năm, Hồng đã giao hết bí kíp gia truyền của gia đình mình cho Thanh. Trong đêm mưa đông tầm tã, Thanh lén lút vào nhà mở két sắt, lấy ra một vali đựng đầy tiền trong đó. Vô tình bị Hồng phát hiện. Thanh liền dí súng vào đầu của Hồng: “Đứng im! Không được động đây! Nếu không tôi bắn!”. Hồng chưa kịp mở lời thì Thanh đã tiếp lời: “Đúng vậy! Người tôi yêu là cô! Nhưng thứ tôi yêu hơn là tiền và gia sản kèch xù của nhà cô!”. Nói xong, hắn cười lên ha hả. Đúng lúc đó,

(còn tiếp)

2. Chương 2: Nguồn Gốc Lời Nguyên Và Câu Chuyện Của 500 Năm Trước(tiếp Theo)

Đúng lúc đó, người đàn bà bước vào. Hắn liền nói: “Cô không được tới đây, nếu không tui sẽ bắn cô ta!” Người đàn bà kia không nói không rằng biến mất trước mặt hắn. Hắn dụi mắt thì bỗng “choang” một cái. Súng của hắn rơi xuống đất. Người đàn bà đó đang ở sau lưng hắn. Hồng hiểu ra vội kéo tay người đàn bà đó, hỏi một câu hơi vô duyên: “Ủa? Liên, cô chết hồi nào thế?” Liên trả lời một câu cộc lốc: “Cách đây 7 ngày.” rồi chêm thêm một câu nữa: “Giờ cô muốn trị lòng tham của hắn không?” Hồng gật đầu đồng ý nhưng chưa kịp phản ứng gì thì đã bị bàn tay trong suốt của Liên xuyên qua ngực móc lấy trái tim. Hồng ngã nhào xuống đất. Máu trào ra miệng. Thanh thấy thế liền bỏ chạy. Con ma Liên kia liền đuổi theo, nói: “Chạy đâu cho thoát!” Thoắt cái, máu từ miệng anh ta trào ra. Tim của anh ta đã nằm trên tay cô ấy!. Liên đem tim của 2 người đó đến nghĩa trang. Tim của Hồng thì được đặt chính giữa. Còn tim của chàng trai được đặt cạnh tim mình cùng với ba trái tim mà cô đã dày công móc được tạo thành hình tròn bao quanh trái tim của Hồng“. Trời vẫn tiếp tục mưa. Những tiếng sấm rền vang khắp nghĩa trang. Những tia chớp cứ đánh thẳng vào trái tim của Hồng tạo nên một cảnh tượng âm u đáng sợ ở nghĩa trang. Nhưng Liên chẳng quan tâm, cô ấy nhanh chóng cắm ba nén hương trên nghĩa trang rồi lạy ba lạy. Đúng lúc đó thì 6 trái tim bay thẳng lên không trung theo chiều thẳng đứng. Và 6 cái xác chết kia cũng bất ngờ bay thẳng ra đặt đúng chỗ của trái tim mình như đã được đặt chỗ. Thấy đã xong xuôi, Liên bắt đầu hét lớn: “LỜI NGUYỄN ZOMBIE, XIN ĐƯỢC PHÉP KHỞI ĐỘNG“. Tiếng hét vang lên khắp nơi khiến ai cũng bừng tỉnh dậy lúc nửa đêm. Năm trái tim xung quanh nhanh chóng phát ra thứ ánh sáng màu vàng chiếu thẳng vào trái tim của Hồng tạo thành một lớp màng màu vàng bảo vệ cho trái tim của Hồng. Bỗng một tia chớp đánh thẳng xuống trái tim của Hồng. Đúng lúc đó thì trái tim của Hồng cũng phát ra một thứ ánh sáng màu vàng chiếu thẳng lên không trung. Cả hai đối chọi nhau làm rực sáng cả đất trời trong đêm tối và một tiếng nổ rầm trời khiến dân lại một lần nữa giật mình tỉnh giấc. Năm trái tim bị văng thẳng vào năm cái xác nằm đó. Còn trái tim của Hồng thì bị rơi thẳng vào xác của Hồng. Năm người dần tỉnh lại. Ba kẻ lạ mặt kia tỉnh dậy trước thì thấy con ma nữ móc tim đang ở trước mặt mình thì vội vàng bỏ chạy. Rồi sau đó đến Thanh. Thanh tỉnh dậy trước thì liền chạy trở về nhà, Liên liền bay theo nói: “Thanh, người phải vứt đi lòng tham của chính người đi! Nếu không người sẽ biến thành zombie mãi mãi! Người đã trúng phải lời nguyên zombie rồi.“. Nói xong, con ma Liên ngoác miệng cười lên sằng sặc trông thật đáng sợ. Thanh liền gằn giọng nói lại: “Ta không tin đâu! Cô nói dối! Ta không tin lời nguyên là có thực. Lời nguyên là do mụ phù thủy tạo ra, còn cô không phải là mụ phù thủy đó, đến cả gà còn trời không chặt thì làm sao tạo ra lời nguyên cơ chứ!” - Nói xong hắn liền chạy về nhà!”. Đúng lúc đó, Hồng cũng tỉnh lại, chưa kịp hiểu chuyện gì thì Liên bay đến bên cạnh Hồng nói:

- Phần còn lại nhờ cô!

- Nhờ tôi! - Hồng vừa nói vừa chỉ vào mặt mình.

- Đúng vậy! Trong vòng bảy ngày, cô phải giúp anh ta đánh bại lòng tham của chính mình. Nếu không ..

Hồng hỏi lại:

- Nếu không thì sao?

- Thì cả thế giới sẽ bị diệt vong. Thực ra tôi đã tạo ra lời nguyên này trong cơn mưa giông nên sức mạnh của lời nguyên này khá mạnh. Nếu trong vòng bảy ngày, cô không hạ được lòng tham của hắn ta thì không chỉ hắn mà những kẻ tham lam trên khắp thế giới này cũng dần dần sẽ biến thành zombie. Một khi đã biến thành zombie thì họ sẽ sống bất tử. Vũ khí sẽ chẳng có ích gì cho họ đâu.”

- Vậy có cách nào hóa giải lời nguyên này không?

- Có. Nhưng cô phải lên núi tìm đạo sĩ. Người đạo sĩ đó sẽ giúp cô. Giờ tôi phải đi đầu thai đây.

Nói xong con ma Liên bay đi. Hồng hỏi với theo:

- Vậy tui có bị trúng nguyên của cô không?

Con ma Liên ngừng lại nói: “Có nhưng cô yên tâm đi! Lời nguyên này không hại cô đâu, chúng bảo vệ cô khỏi sự tấn công của zombie. Thực ra lời nguyên này chỉ nhắm vào những kẻ tham lam thôi. Chính những kẻ đó mới đáng bị biến thành zombie. Còn cô, tuy là tiểu thư con nhà giàu nhưng bản tính của cô không tham lam, lại còn tốt bụng nên được lời nguyên này bảo vệ.”

Nói xong Liên biến mất. Hồng trở về nhà thì thấy Thanh đứng trước vali đựng đầy tiền đang nhìn bàn tay của mình đang thối rữa, miệng thì lẩm bẩm, nói: “Đây không phải là sự thật! Chắc chỉ là ảo giác. Chỉ cần lấy tiền đi là hết thôi mà!”. Nói vậy, hắn cố lấy vali cho được mặc cho cơn đau nhức khắp người của hắn. Máu bắt đầu nhỏ giọt xuống đất. Hồng thấy vậy, lấy gậy đập vào gáy hắn khiến hắn bất tỉnh. Giờ đây, hễ hắn muốn lấy tiền là phải qua sự quản lý của bà vợ. Nhưng hắn vẫn không chịu bỏ cuộc vẫn cố gắng tìm cách chiếm cho được gia sản của Hồng. Bấy ngày trôi qua nhanh chóng nhưng Hồng vẫn không thể giúp hắn đánh bại được lòng tham. Hắn đã biến thành một zombie hoàn chỉnh. Thấy Hồng, hắn vội nhào vào cắn cổ Hồng. Hồng bình tĩnh đem hắn đến tầng hầm nhà mình nhốt hắn lại. Vết thương trên người Hồng nhanh chóng lành lại. Hồng liền gói đồ đạc, một mình lên núi, gặp đạo sĩ. Đạo sĩ thấy Hồng đến, vội nói: “Con không cần nói đâu, ta đã biết con muốn nhờ ta giúp chuyện gì rồi!”. Người đạo sĩ nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Lời nguyên này được tạo ra từ ngũ hành tương sinh tương khắc Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Nếu muốn hóa giải lời nguyên này thì phải để chúng tự tiêu diệt lẫn nhau. Muốn thế phải tìm ra 5 người thuộc mệnh trên”. Hồng bèn nói: “Vậy để con đi tìm cho!”. Người đạo sĩ đó bèn nói: “Không cần tìm đâu, họ đang ở quanh đây. Người đầu tiên chính là con đấy, Hồng à! Con thuộc mệnh Kim. Còn hai người tiếp theo thì hai ngày nữa con đến đây, con sẽ gặp được người đó. Và ta sẽ nói cho con biết 2 người cuối cùng được chọn. Giờ ta mắc việc rồi.” Nói xong người đạo sĩ biến mất.

Hai ngày sau, Hồng quay trở lại. Trên đường đi, may mắn là Hồng chưa gặp được con zombie nào nhưng bất thành linh, hai tên cướp giật lấy túi tiền của Hồng chạy như bay nhưng chạy chưa được bao xa thì chúng cảm thấy đau nhức toàn thân, da thịt dần thối rữa. Hồng chạy lại, hỏi một câu khá vô duyên: “Muốn sống không?”. Hai tên cướp kia đang đau nhức toàn thân, nghe nói vậy, bỗng nổi đóa:

- Chẳng lẽ tui muốn chết!

- Tui có thể giúp hai người thoát khỏi cơn đau đớn này! Chỉ cần đưa tiền đây! - Hồng vừa nói, vừa chìa tay ra.

- Cô bị khùng à! Chẳng lẽ trả lại tiền cho cô thì bọn tui hết đau nhức à! Vậy thì ai mà chẳng làm được! - Cả hai tên cười sằng sặc

- Không tin thì thôi, vậy chúng ta cá cược đi! - Hồng nói dứt khoát

- Cược thì cược, tui sợ cô chác. Nếu bọn tui trả lại tiền cho cô mà cô làm được điều đó thì chuyện gì bọn tui cũng chiều theo ý cô. Nếu không làm được thì số tiền này sẽ là của bọn tui.

Hồng đồng ý. Bọn cướp trả lại túi tiền cho cô thì lập tức da thịt lại trở nên hồng hào. Toàn thân cũng hết đau nhức. Thấy mình bị thua, bọn cướp liền hỏi:

- Vậy, giờ cô muốn cái gì, nói đi!

- Đơn giản, hai người chỉ cần đi gặp một người. Đi theo tôi - Hồng nói

Ba người nhanh chóng lên núi gặp đạo sĩ. Người đạo sĩ kia đã đợi sẵn ở đó. Hồng hỏi:

- Có phải hai người này là người được chọn để hóa giải lời nguyên không ạ!

- Đúng vậy! Bình, Phú các con được chọn là người hóa giải lời nguyên này! Bình có mệnh Thủy, Phú thì có mệnh Hỏa!

- Vậy còn 2 người nữa là ai ạ? - Hồng hỏi tiếp.

- Hai người nữa thì một người chính là Thanh - chồng con, người có mệnh Mộc. Còn người nữa đó chính là Liên, người có mệnh Thổ.

- Thanh thì biến thành zombie. Liên thì đã đi đầu thai thì làm sao hóa giải được ạ! - Hồng lo lắng

- Thanh thì ta sẽ làm phép gọi hồn của hắn ra! Con chỉ cần đưa hắn đến đây là được! - Còn Liên thì để ta nghĩ cách - Đạo sĩ chau mày nói.

Liên nhanh chóng trở về đưa Thanh đến chỗ đạo sĩ. Đạo sĩ làm phép, hồn của Thanh hiện ra, quỳ xuống đất: “Sư phụ, xin hãy cứu con, con không muốn sống trong thân xác của zombie đâu. Sống kiểu này còn khổ hơn cái chết. Xin hãy cứu con, con xin hứa chuyện gì con cũng làm.” Đạo sĩ bèn nói:

- Vậy thì con hãy đốt tiền của con đi!

- Nhưng con không có tiền, tiền vợ con quản lý hết rồi! - Thanh hoảng hốt nói

- Vậy à! Vậy ta đã có cách! - Đạo sĩ cười mỉm

Lúc đi ra, Hồng liền dúm vào tay Thanh tờ tiền 500 đô. Bất ngờ bị đạo sĩ bắt được, bảo:

- Hãy đốt tờ 500 đô đó đi!

Thanh dùng đũa không muốn đốt, chỉ muốn bỏ trong túi nhưng nghĩ đến cái xác thối rữa và cái kiểu sống dở chết dở kia thì Thanh đành phải đốt. Đồng tiền cháy rụi trong đồng lửa. Cái xác dần trở nên tươi và hồng hào trở lại. Thanh nhập xác trở lại đa tạ đạo sĩ. Đạo sĩ nói:

- Đây là đồng tiền do ta biến ra. Lúc này, ta bảo Hồng đưa cho con tờ tiền đó để thử thách lòng tham của con! Giờ con đã tồn chưa?”

- Dạ, con không dám nữa đâu! Lúc trước con nghĩ có tiền là có tất cả. Nhưng giờ đây con hiểu ra rằng sinh mạng, cuộc sống còn đáng quý trọng hơn đồng tiền! - Thanh nói trong lời hối hận

- Còn một người nữa, khiến ta đau đầu đây!” - Đạo sĩ chau mày, nghĩ ngợi

Thanh hỏi: “Là ai vậy?” Hồng trả lời: “Là người yêu cũ của huynh, Liên đó!”. Thanh mới nảy ra ý tưởng: - Sư phụ, ngài làm phép gọi hồn của con được. Giờ ngài hãy làm phép gọi hồn của cô ấy đi! Giờ cô ấy đã thành ma rồi! Việc này đối với sư phụ dễ như trở bàn tay mà!

Hồng lắc đầu ngán ngấm:

- Giờ đã quá muộn rồi! Cô ấy đã ở trong bụng mẹ rồi!

Bình, Phú tuyệt vọng nói: “Hay là tìm người khác được không? Trên thế giới này có thiếu gì người thuộc mệnh Thổ cơ chứ!”

- Không thể được, cô ấy chính là mấu chốt của việc hóa giải này. Lời nguyện này tuân theo quy luật tự nhiên: kẻ khóa cửa phải mở được cửa mình đã khóa! Nếu là người khác thì không thể thành công- Đạo sĩ buồn rầu nói. Nghĩ ngợi một lát, đạo sĩ nói: “Có lẽ ta phải đến tương lai của cô ấy 20 năm sau tức là lúc cô ấy tròn 20 tuổi một chuyến, chỉ có điều là ...”. Mọi người đồng thanh hỏi: “Là sao?”. Người đạo sĩ nói: “Chỉ có điều là sau khi ta đưa tiền thân của cô ấy thì cô ấy sẽ đổi tính, đổi nết và lời nguyện đó có thể sẽ được tái khởi động lại nếu có ai nhặt được tiền ở nghĩa trang!”. Thanh nói: “Sư phụ, theo con nghĩ, việc bây giờ là cứu thế giới khỏi bị diệt vong trước đã, nên con cho rằng, cứ gọi cô ấy ra trước, còn chuyện của 500 năm sau thì 500 năm sau tính tiếp chứ!”. Mọi người đồng tình. Họ đều nhìn xuống, zombie ngày một đông hơn. Người đạo sĩ làm phép, trở về 20 năm sau của cô ấy.

7 giờ sáng, một cô sinh viên trẻ, đẹp thức dậy, chuẩn bị sửa soạn đi học thì người đạo sĩ xuất hiện làm phép khiến cô gái đó ngất xỉu. Người đạo sĩ đó, nói: “Liên, đi theo ta! Đem theo tiền nữa!”. Liên cầm tiền trở lại 500 năm trước. Người đạo sĩ thấy đã đông đủ, bèn nói: “Giờ các con sẽ là đệ tử của ta! Ta sẽ tận dụng các yếu tố của tự nhiên truyền vào thân thể của các con. Mỗi người sẽ có một sức mạnh tương ứng với mệnh của mình. Nhiệm vụ của các con là phải đốt những đồng tiền của chính mình bằng chính sức mạnh của mình.” Sau một năm, họ đã học được cách khống chế sức mạnh của mình, chờ ngày hóa giải. Vài ngày sau, họ nhanh chóng trở lại chỗ đạo sĩ làm phép đốt tiền của mình. Sau khi hóa giải thành công lời nguyện, Liên được đạo sĩ đưa trở về tương lai cô ấy. Khi cô ấy tỉnh lại thì chẳng còn nhớ gì hết.

Bóng Liên biến mất. Người đạo sĩ hiện ra, nói với Hải: “Đây là câu chuyện của 500 năm trước. Hải, kiếp trước của con chính là Thanh đấy. Năm người các con giờ đang sống và làm việc ở 5 châu lục khác nhau. Con phải nhanh chóng tìm lại bọn họ.”

- Nhưng mà đất trời mệnh mông, làm sao có thể tìm được họ? - Hải nói.

Người đạo sĩ đưa ra 5 chiếc đồng hồ có màu đại diện với năm mệnh người và nói: “Khi con gặp người giống với giấc mộng này, con hãy đeo đồng hồ này vào tay của họ thì họ sẽ nhớ lại kí ức 500 năm trước. Đây là đồng hồ kí ức, nó được Liên tạo ra trong khi cô ta đang tạo ra lời nguyện zombie này.”

Thanh hỏi với theo:

- Vậy còn cách hóa giải lời nguyện?

Đạo sĩ đã biến mất Hải chỉ còn nghe thấy tiếng vang: “Lời nguyện giờ đây đã mạnh hơn lúc trước rất nhiều. Nếu con muốn hóa giải lời nguyện này thì một phần con đã biết rồi đấy, phần còn lại là con và các bạn con phải hi sinh chính mình. Còn sau khi hóa giải thì các con sống hay chết thì ta không rõ lắm. Vì đây là lần đầu tiên lời nguyện được tái khởi động lại”

Hải dần tỉnh lại, thấy bố mình nằm bên cạnh. Hải nhìn vào bàn tay mình thấy một chiếc đồng hồ màu xanh. Hải vội thò tay vào túi quần móc ra bốn cái đồng hồ nữa, mỗi cái một màu giống như trong giấc mơ. Một người đàn ông trung niên thấy Hải tỉnh lại, liền tới gần, hỏi: “Cậu tỉnh rồi à, có sao không?”. Hải trả lời: “Không sao! Mà tôi đang ở đâu đây? Sao đông người quá vậy?”. Người đàn ông trung niên kia liền đáp lại: “Đây là tầng hầm! Lúc tôi định ra ngoài thì thấy cậu và bố cậu đang nằm bất tỉnh ở cửa tầng hầm nên tôi quyết định đưa cậu xuống đây.” Bỗng người đàn ông nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ màu xanh, hỏi: “Đồng hồ này cậu mua ở đâu mà đẹp quá vậy, bán cho tôi được không?”. Hải liền nói: “Không được!”

- Sao vậy? - Người đàn ông kia hỏi lại. Hải liền kể lại giấc mộng của mình trong cơn mê. Người đàn ông đó nói: “Cậu có còn nhớ khuôn mặt năm người đó không?”. Hải gật đầu và nhờ lấy giấy bút. Vốn là một họa sĩ vẽ tranh 3D như thật nên trong chốc lát anh ta đã vẽ xong khuôn mặt của 4 người, hai trai hai gái. Người đàn ông hỏi:

- Sao chỉ có 4 người, còn người nữa đâu?

- Người còn lại là tui nè. Đồng hồ xanh này chính là minh chứng - Hải tự hào nói.

Bức ảnh được chuyển đến tay mọi người. Một người thanh niên trẻ trong số người đó chỉ tay vào một cô gái, nói: “Cô này hình như làm ở nhà hát Opera ở Sydney nè.” Rồi một người khác lại thốt lên với ngón tay chỉ vào cô gái khác: “Đây là Alex, con của bà Disney William đang sống ở Brazil mà.”. Hải nhanh chóng xuất phát. Người đàn ông trung niên đó liền ngăn lại, nói:

- Giờ sân bay đóng cửa thì làm sao cậu vào!

- Trèo tường! - Hải trả lời.

Một người lên tiếng:

- Để tui về lấy cái thang.

Mọi người đồng ý, anh ta nhanh chóng về lấy cái thang. Sau đó mọi người nhanh chóng dụ zombie đi chỗ khác để cơ trưởng, cơ phó và Hải lên máy bay thuận lợi. Vô tình cái thang kia quất trúng mặt zombie. Các con zombie quay ngược trở lại. Bốn người họ chạy tới cổng sân bay thì đặt thang trèo lên. Zombie tới gần, liền cắn chân thang. Ba người kia lên trước kịp thời, còn Hải lên cuối cùng thì cái thang bật ngửa ra, may mà phi công tóm kịp. Họ nhanh chóng lên máy bay thuận lợi. Một hành trình mới bắt đầu.

3. Chương 3: Mất Trí

Hải, phi công và cơ phó nhanh chóng lên máy bay. Người phi công hỏi:

- Giờ muốn đi đâu đây?

- Đến Úc trước đi. - Hải trả lời

- Bây giờ là mấy giờ rồi - Người phi công lại hỏi. Hải nhìn đồng hồ rồi đáp lại:

- 4 giờ chiều rồi

- Vậy 2 tiếng nữa chúng ta sẽ hạ cánh ở TP.Hồ Chí Minh ăn tối rồi đi tiếp.

Ba người nói chuyện vui vẻ, thậm chí đã tới 2 tiếng. Không may gặp thời tiết xấu. Trời đổ mưa dông. Những tia chớp liên tục đánh vào máy bay làm cho máy bay chao đảo rồi rơi xuống đất. Người phi công gọi hai người kia lấy dù nhảy xuống. Hải ngơ ngác nói:

- Tôi không mang theo dù.

- Dù đặt ở chân ghế máy bay đấy. Lấy mà dùng. Nhanh lên! Máy bay sắp rơi xuống đất rồi. - Phi công giục.

Ba người nhanh chóng lấy dù nhảy xuống. Đúng lúc đó, chiếc máy bay rơi thẳng xuống nhà dân, nổ tan tành. Không may, dù của Hải bị sét đánh trúng, Hải bị văng ra xa, đầu đập vào tường, bất tỉnh. Hai người kia may mắn đáp xuống an toàn. Thấy Hải nằm bất động, hai người vội đến xem. Người phi công giục:

- Mau gọi xe cứu thương!

- Nhưng ... - cơ phó nói. Phi công ngắt lời, nói:

- Mau gọi xe cứu thương nhanh lên, còn nhưng nhị gì nữa! Máu chảy quá nhiều rồi nè! - Phi công lại giục cơ phó. Cơ phó liền nói:

- Nhưng mà bệnh viện có mở cửa đâu!

Mặt phi công tối sầm lại. Thôi chết, giờ bệnh viện, trường học đều đóng cửa để sơ tán người dân xuống tầng hầm trú ẩn rồi. Làm sao cứu người này đây! Đúng rồi, tầng hầm! Mình phải đi tìm tầng hầm. Nghĩ vậy, phi công vội vác Hải lên vai chạy ra phía cổng trường. Cơ phó đuổi theo, hỏi:

- Cậu định đi đâu vậy?

- Đi tìm tầng hầm. - Người phi công nói.

- Nhưng mà chúng ta ra ngoài bằng cách nào đây? Chúng ta đang ở trong khuôn viên trường mà. - Cơ phó hỏi.

- Trèo tường! Chứ giờ hết cách rồi! - Phi công đáp lại.

Hai người vừa mới ra được khỏi trường thì mùi máu tanh của người và mùi thối rữa của xác chết lại xộc lên, khiến họ buồn nôn. Mặt của Hải giờ đã trắng bệch, môi thì đã trở nên tím. Zombie ngửi thấy mùi máu người, chúng nhào tới. Hai người họ vừa vác Hải vừa chạy bán sống, bán chết. Khi sắp kiệt sức thì trước mặt họ xuất hiện một con zombie đang tiến tới, nắm lấy tay, bảo:

- Đi theo tôi!

- Cậu không phải zombie hả? - Phi công hỏi. Con zombie kia trả lời:

- Đừng nói nhiều nữa! Cứ đi theo tôi. Zombie sắp đuổi đến nơi rồi!

Bọn họ nhanh chóng xuống tầng hầm. Hải nhanh chóng được bác sĩ chữa trị. Còn hai người kia dần hiểu ra rằng con zombie đó là do người giả dạng đang trà trộn vào đám zombie để đi tìm thức ăn.

Sau khi băng bó cho Hải xong, bác sĩ nói:

- Cậu ta bị thương khá nặng với lại mất máu khá nhiều! Tui chỉ có thể cứu được mạng của anh ta thôi, e rằng sau khi anh ta tỉnh dậy, anh ta sẽ bị di chứng.

- Di chứng gì vậy? Phi công và cơ phó đồng thanh nói.

- Mất trí mãi mãi. - Bác sĩ trả lời.

Phi công hoảng hốt, bèn kể lại chuyện giấc mộng mà Hải đã gặp, hi vọng bác sĩ có thể giúp Hải khôi phục trí nhớ nhưng bác sĩ nói:

- Vô ích rồi! Tôi xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức nhưng không thể làm được. Có lẽ ngày tận thế sắp đến rồi.

Hai ngày sau, Hải tỉnh lại, nhìn quanh quần thấy đông người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Phi công và cơ phó thấy Hải tỉnh lại, vội chạy tới hỏi:

- Cậu còn nhớ tên mình không?

- Tên tôi! Tôi tên gì? Sao tôi không nhớ gì hết! - Hải ôm đầu nói.

- Cậu tên Hải, cậu có nhớ gì không? - Phi công nói. Hải lắc đầu.

Thấy vậy, phi công bèn kể lại giấc mộng của Hải và hành trình Hải đến thành phố Hồ Chí Minh rồi hỏi Hải:

- Cậu có còn nhớ chi tiết gì không?

Hải lắc đầu nói:

- Tôi chẳng nhớ gì hết! Đầu tui giờ trống rỗng hết, tui chẳng nhớ được gì hết! Tôi tên gì, tôi là ai! Rốt cuộc tôi là ai? Mà mấy người là ai, sao lại biết được tên tui!

- Chúng tôi không hại cậu đâu. Chúng tôi sẽ giúp cậu khôi phục lại trí nhớ.

Nói rồi, họ dẫn Hải lên mặt đất chỉ vào mấy con zombie đang hoành hành, hỏi:

- Cậu có thấy mấy khuôn mặt kia quen thuộc không?

Hải ngơ ngác, hỏi lại: “Mấy con kia là con gì mà sao ghê quá vậy?”

- Đó là zombie.

- Zombie? Tên này tui chưa nghe bao giờ? - Hải nói. Bỗng người phi công đẩy Hải ngã ra ngoài. Cơ phó nói:

- Huynh định làm gì thế?

- Cậu xem thì biết.

Một con zombie nhảy xổ vào cắn cổ Hải. Hải vùng mạnh tay vừa vùng vừa hét: “Thối quá! Lại tanh nữa! Ai mà ở dơ quá vậy?”. Trên người Hải lại phát ra thứ ánh sáng màu xanh.

Cơ phó cốc một cốc vào đầu phi công.

- Khùng à! Mau đưa cậu ấy xuống tầng hầm đi!

Hai người nhanh chóng đưa Hải xuống tầng hầm. Cuộc sống dưới cứ lặng lẽ trôi đi. Đã hơn 10 ngày rồi mà Hải chẳng nhớ gì hết dù đã tìm mọi cách. Phi công và cơ phó đã bắt đầu tuyệt vọng. Đúng lúc đó, phi công chợt thấy tay của Hải không có đeo đồng hồ, phi công hỏi:

- Đồng hồ của cậu đâu?

- Tui có đeo hả? Tui cũng chẳng nhớ nữa! Mà hình như lúc tui tỉnh dậy, tui có đeo đồng hồ đâu.

Người phi công sực nhớ ra lúc mình nhảy dù đáp xuống trường. Có lẽ lúc đó, Hải bị sét đánh trúng. Mấy chiếc đồng hồ trong túi Hải đã bị rơi ra. Nghĩ vậy, người phi công hỏi: “Cậu lục trong túi cậu thử có cái đồng hồ nào không?”. Hải lục trong túi quần ra nhưng không có cái đồng hồ nào cả. Phi công mừng rỡ vội kéo cơ phó lên mặt đất trở lại khuôn viên trường, vừa đi vừa nói: “Có khả năng đồng hồ kí ức có thể giúp Hải nhớ lại đây, chúng ta phải tìm ra nó. Có thể nó bị rơi ra thì Hải bị sét đánh trúng.”

Bọn họ nhanh chóng đến khuôn viên trường mặc dù trời đã tối. Những tiếng gào thét thê lương của zombie, mùi máu tanh của người và mùi thối rữa của xác chết vẫn còn xộc lên tạo nên một cảnh tượng âm u đáng sợ. Nhưng giờ đây họ chẳng thêm quan tâm. Họ bước vào trường, nhanh chóng lục tung cả trường để tìm ra 5 chiếc đồng hồ đó. May mắn thay, họ nhanh chóng tìm ra được 5 chiếc đồng hồ đó nhờ ánh sáng đặc biệt mà đồng hồ đó phát ra trên bãi cỏ. Họ vội trở về nhà. Phi công đưa cho Hải năm cái đồng hồ năm màu khác nhau, bảo Hải đeo cái đồng hồ màu xanh vào tay mình, còn 4 cái kia bỏ vào túi quần. Hải vừa đeo chiếc đồng hồ màu xanh vào thì bất tỉnh. Hải liền nhớ lại lúc mình gặp đạo sĩ, lúc mình hành hạ Liên,

lúc mình cùng mọi người hóa giải lời nguyền. Hải dần dần nhớ lại tất cả. Khi tỉnh lại, Hải mừng rỡ ôm phi công vào lòng và nói:

- Tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra hết rồi! Tôi tên Hải. Tôi nhớ ra rồi.

Mọi người thấy vậy cũng mừng cho Hải. Ba người ăn tối xong rồi tiếp tục cuộc hành trình.

4. Chương 4: Vàng, Gõ Và Zombie

Sáng hôm sau, họ lên đường đến châu Úc. Họ bay khoảng 16 tiếng đồng hồ qua 2 điểm dừng thì đến Sydney. Lúc này trời cũng tờ mờ sáng, họ nhanh chóng tìm chỗ qua đêm.

Khoảng 8h sáng (theo giờ địa phương) họ tỉnh dậy, lên đường đi tìm cô gái đầu tiên. Vừa bước ra khỏi căn nhà hoang dưới tầng hầm. Mùi máu tanh của người và mùi thối rữa của xác chết lại xộc lên mũi khiến cho ba người cảm thấy buồn nôn. Những con zombie thấy bóng người liền nhảy bổ vào. Máu zombie nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất. Ba người cảm đầu chạy mà quên mất mục đích ban đầu. Phía trước cũng là zombie, phía sau cũng là zombie. Họ đã bị bao vây. Bỗng một bàn tay dưới hầm thò ra kéo Hải xuống. Hai người kia không hiểu chuyện gì cũng nhảy xuống theo. Người vừa mới kéo Hải xuống là một cô gái khá xinh, tóc đen mượt. Hải đột nhiên nhìn thấy ánh sáng màu vàng trên người cô ấy thì thốt lên:

- Hồng, anh là Thanh nè, em có nhớ ra anh không?

Cô gái đẩy anh ấy ra, hỏi một cách ngơ ngác:

- Anh là ai? Sao anh gọi tui là Hồng?

Hải sực nhớ đến chiếc đồng hồ. Anh ta lấy ra một chiếc đồng hồ màu vàng và nói:

- Muốn biết mọi chuyện, em hãy đeo chiếc đồng hồ này vào.

Cô gái thấy chiếc đồng hồ này khá đẹp bèn đồng ý đeo vào. Vừa mới đeo vào, những kí ức của 500 năm trước lập tức ủa về. Cô gái đã nhớ ra tất cả, mừng mừng rỡ rỡ ôm Hải vào lòng:

- Thanh, em đã nhớ ra rồi. Em chính là Hồng. Đã 500 năm rồi, em không được gặp anh, em nhớ anh nhiều lắm.

Hải gõ đầu Hồng, trả lời:

- Thôi đi cô, 500 năm qua, cô đã quên tui từ lâu rồi. Nhờ có cái đồng hồ này, cô mới nhớ đến tui chứ!

Hồng cảm thấy ngượng bèn đánh trống lảng:

- Thanh, sao anh lại đến đây, lẽ nào đúng như sư phụ nói lời nguyền đã trở lại.

- Đúng vậy. - Hải trả lời rồi kể lại giấc mộng và hành trình đến đây của mình.

Một người đàn ông nước Anh không hiểu chuyện gì chạy tới hỏi:

- What's going on here? (Chuyện gì đang xảy ra vậy?)

Hồng liền kể lại chuyện của Hải bằng tiếng Anh một cách rành rọt. Người đàn ông đó như hiểu ra điều gì gật gù nói:

- If you want me to help what you call me. I will help. (Nếu cô muốn tui giúp điều gì thì cứ gọi tôi. Tôi sẽ giúp.)

Hải hiểu ý, định đưa bức tranh vẽ 4 người cho Hồng. Nhưng sờ khắp người, không thấy bức tranh đâu. Người đàn ông nước Anh thấy vậy, hỏi:

- What? (Chuyện gì thế?)

Hải trả lời:

- I have lost a painting portraying four friend. I've probably dropped it when I was struck by lightning. (Tôi bị mất một bức tranh vẽ chân dung bốn người bạn. Có lẽ tôi đã đánh rơi nó khi bị sét đánh.)

Nói vậy, Hải nhờ Hồng lấy giấy bút ra vẽ lại chân dung 2 người. Người đàn ông này cầm lấy bức tranh rồi nói:

- This man looks quite familiar. Looks like I have before. Oh, I remember now! He said he was living in Berlin, the capital of Germany. About that man, I don't know. (Người này trông khá quen. Hình như tôi gặp ở đâu rồi. À, tôi nhớ ra rồi. Anh ấy nói anh ấy đang sống ở Béc-lin, thủ đô của nước Đức. Còn người kia thì tôi không biết).

Thấy vậy, Hồng chuyển bức tranh cho những người khác nhưng đều nhận được câu trả lời không biết. Bỗng một người đàn bà thốt lên:

- This man is living in Algeria. (Người này đang sống ở An-giê-ri mà.)

Sau khi nhận được câu trả lời của người đàn bà đó thì 4 người họ ăn trưa rồi lập tức lên đường.

Khi đi, phi công luôn mồm nhắc:

- Đây là chuyến đi vượt đại dương nên có thể thiếu lương thực đấy! Đem nhiều một tí!

Hải lo lắng:

- Liệu đồ ăn để lâu có bị thiu không?

Phi công cười, trả lời:

- Yên tâm đi, càng lên cao thì không khí càng lạnh, đồ ăn sẽ ít bị thiu hơn. Nếu có bị thiu thì trên máy bay cũng có nhà cầu, tha hồ mà đi.

Hồng mới nhảy bổ nói với Hải:

- Mà nè, nay đừng gọi em là Hồng nữa, cứ gọi em là Dương, Mỹ Dương là được rồi. Mà tên anh là gì thế?

- Anh tên Hải - Hải trả lời.

Họ nói chuyện rôm rả trong chuyến bay. Không may, khi bay qua Hawaii thì họ bị cuốn vào cơn lốc xoáy. Phi công nói:

- Chúng ta đang bị cuốn vào lốc xoáy. Tôi không thể bay cao hơn được nữa.

Dương nói:

- Nhảy dù đi!

- Không thể được, nếu nhảy dù chúng ta sẽ dễ chết hơn nữa đấy! - Cơ phó trả lời.

Những tia sét liên tục đánh vào máy bay. Cánh cửa máy bay bị tung ra. Dương bị dòng xoáy cuốn ra ngoài. Hải lao ra cứu thì bị sét đánh trúng. Hai người kia nghe tiếng sét thì cũng lao ra cứu nhưng không thấy họ đâu. Vòng xoáy xoay họ chóng mặt rồi đẩy văng họ xuống biển máu.

Họ bị trôi dạt đến một hòn đảo ở Hawaii. Khi tỉnh dậy, Hải thấy mình cứng đờ, không nhúc nhích được, bèn gọi Dương:

- Dương, em ở đâu, sao anh không nhúc nhích được vậy?

Dương trả lời:

- Anh bị biến thành khúc gỗ thì sao nhúc nhích được. Nhưng anh thì có thể lặn được đấy. Còn em thì bị biến thành thỏi vàng không thể nhúc nhích được nè!

Đúng lúc đó, phi công và cơ phó cũng tỉnh lại, người ướt đầm mùi máu tanh.

Phi công định gọi tên 2 người thì phát hiện một thỏi vàng đang nằm trên bãi biển. Anh ta tiến lại trầm trồ:

- Thỏi vàng của ai mà đẹp quá vậy? Mình phải trả lại họ mới được!

Nghĩ vậy, anh ta mân mê, sờ soạn cái thỏi vàng đó một lúc lâu khiến cô phải thốt lên:

-Ê! Đừng có sờ vào người tôi như thế chứ! Nhột quá!

Người cơ phó chạy đến vô tình vấp phải khúc gỗ. Anh ta bực mình ném khúc gỗ xuống sông, miệng lầm bầm: “Cái khúc gỗ chết tiệt!”. Hải liền nói:

- Ê! Đừng có ném tui xuống biển chứ!

Người cơ trưởng nghĩ: “Không biết đây là vàng thật hay vàng giả nhỉ? Thử cắn cái xem nào!”. Nghĩ vậy, anh ta cắn một cái vào cái thỏi vàng đó nói:

- Thì ra là vàng thật.

Dương thốt lên: “Trời ơi, sao ông lại cắn vào móng của tui thế! Đau chết mất!”. Sau đó, anh ta bỏ thỏi vàng vào túi lên đường nhờ sự giúp đỡ. Nhưng cơ phó thì cứ thấy khúc gỗ lăn đến trước mặt mình thì bắt đầu sinh nghi, bèn nói với phi công:

- Nè huynh, tui nghi ngờ cái khúc gỗ này với thỏi vàng hồi nãy là do người biến thành đấy!

- Vậy hả? Để tui cắn thử miếng, xem thử có máu không là biết! - Người phi công nói.

- Đừng có lấy việc cắn để giải quyết vấn đề chứ! - Dương nổi giận. Người phi công cắn vào một miếng thấy máu chảy ra, liền nói:

- Có máu chảy ra. Hình như tôi nghe được lời nói của Dương nè!

- Vậy hả? Để tôi cắn thử xem - Cơ phó đáp lại rồi cắn vào khúc gỗ, sau đó thì nói:

- Tôi cũng nghe được rồi!

Đúng lúc đó, một toán zombie vừa mới xuất hiện đã bao vây quanh bờ biển. Cơ phó nhìn khúc gỗ, bất thành linh nói:

- Anh có vật gì cứng không?

- Tui chỉ có thỏi vàng này cứng thôi. - Phi công lấy ra thỏi vàng vừa mới bỏ vào túi quần.

- Vậy thì cả hai cùng liều mạng. - Cơ phó nói.

Thế là cả hai người xông lên như hai dũng sĩ. Kẻ thì dùng vàng đập đầu zombie, người thì dùng gỗ đập lưng zombie. Cả hai hăng hái như vừa mới thắng trận trở về. Bỗng hai người kia thét lên: “Đừng có lấy tui làm công cụ đập zombie chứ!”. Người phi công nghe nói, vội trả lời:

- Xin lỗi, tôi quên mất cô bị biến thành thỏi vàng rồi.

Cơ phó cũng nói:

- Xin lỗi, tôi cũng quên mất huynh bị biến thành khúc gỗ rồi.

Vừa nói xong, những con zombie lại nhảy bổ tới. Họ lại đập tiếp. Hai người kia chỉ còn biết than: “Ôi trời ơi, lại nữa rồi!”

5. Chương 5: Thỏi Vàng Bị Đánh Mất. Hành Trình Suýt Kết Thúc.

Phi công và cơ phó lao vào đánh zombie như vũ bão. Vô tình, người phi công đánh rơi thỏi vàng xuống đất, do không để ý nên đã lấy nhầm cục đá. Đang đánh giữa chừng thì hai người kiệt sức, bọn họ nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng chạy chưa kịp bao xa thì bất tỉnh.

Ít lâu sau, hai người tỉnh lại. Người phi công vội thò tay vào túi lấy ra thỏi vàng, bỗng anh ta hét toáng lên:

- Sao lại là cục đá! Thỏi vàng đâu mất tiêu rồi!

Cơ phó hỏi:

- Anh xem thử có đánh rơi thỏi vàng ở chỗ nào không?

Phi công nhìn quanh không thấy đâu. Bỗng nhiên anh ta nhớ lại lúc đánh zombie, có lẽ đã đánh rơi, anh ta định ra ngoài. Cơ phó ngăn lại:

- Nếu có mất thì hỏi thử mấy người ở đây, họ có nhặt không chứ?

Phi công vội hỏi nhưng họ đều trả lời là “I don’t understand what you are saying!” (Tôi không hiểu bạn đang nói gì!) Phi công và cơ phó nghe nói vậy, liền lao ra ngoài hỏi và tìm kiếm tung tích của thỏi vàng nhưng vô ích. Họ chỉ nghe thấy câu nói: “I don’t understand what you are saying!”

- Tại sao, tại sao, tại sao lúc nào cũng nghe thấy câu “I don’t understand what you are saying!” mà không phải là câu trả lời khác - Người phi công trách móc.

Bỗng cơ phó như ngộ ra điều gì, nói:

- Hình như huynh chưa hỏi bằng tiếng Anh!

Nghe nói vậy, người phi công liền vỗ đùi:

- À ha! Mình quên mất là mình đang ở châu Úc mà, sao có thể nói tiếng Việt được? Đúng là “Hoảng quá mất ngôn” mà!

Thế là hai người lại chạy đi hỏi tiếp nhưng lần này họ nhận lại câu trả lời không phải là “I don’t understand” nữa mà là “I don’t know.”.

Phi công mới thắc mắc:

- Cái quái gì đây! Lúc trước là “don’t understand”, giờ thì là “don’t know!” Lẽ nào họ không thấy nó ư? Hay là họ nhặt được nhưng mà không chịu trả? Thỏi vàng đẹp thế, ai mà không tham cho được!

Bỗng Hải trả lời:

- Không có đâu, nếu họ nhặt được thì họ sẽ trả lại nếu không họ sẽ bị lời nguyên zombie trị tội!

- Vậy thì ai lấy đây? Chẳng lẽ là zombie lấy sao? - Phi công thất vọng nói.

Cơ phó tiếp lời:

- Có khả năng lắm! Người đó nhặt được vàng nhưng lại không trả vì vậy mới biến thành zombie!

- Nhưng làm sao chúng ta biết được thỏi vàng đang nằm trong zombie nào - Phi công hỏi.

Cơ phó tiếp lời:

- Đơn giản thôi, đập nó!

Hải bỗng hét lên:

- Đừng có lợi dụng tôi nữa!

Hai người kia cũng không thèm nghe, họ lao vào đánh nhau với zombie. Một toán zombie giả bỗng xuất hiện. Họ không hiểu chuyện gì cũng dùng gậy gộc lao vào đánh nhau. Một trận đại chiến giữa người và zombie bắt đầu. Nhưng trong trận chiến, những chuyện bi hài lại xảy ra, hai người họ lại đánh nhầm zombie khiến cho mấy người kia phải nói: “To hit the wrong people” (Đánh nhầm người rồi!). Hai người chỉ biết nói: “I’m sorry!” rồi lại đánh tiếp. Dương đang ở phía xa, cố gắng kêu họ nhưng dường như họ không nghe thấy. Tiếng kêu của Dương đã bị tiếng gào thê lương của zombie lấn át. Đúng lúc đó, một con zombie giả phát hiện ra thỏi vàng, chạy đến nhặt lên, trầm trồ:

- Thỏi vàng ở đâu mà đẹp thế?

Con zombie đó liền đưa lên miệng định cắn nhưng nghĩ lại: “Chắc là vàng thật. Có nên trả lại không nhỉ?” Con zombie đó nhìn ra phía xa thấy cơ phó và phi công đang đánh zombie thì hần nghĩ: “Thôi thì cứ lấy, vàng đẹp thế này trả đi thì tiếc lắm”. Nghĩ vậy, hần nhanh chóng bỏ thỏi vàng vào túi quần. Vừa bỏ vào xong thì toàn thân đau nhức, người rã rời. Da thịt bắt đầu thối rữa, máu bắt đầu nhỏ giọt xuống đất. Mùi thối rữa của da xộc lên mũi của Dương, Dương hiểu ra, bèn cố gắng gào lên bảo con zombie đó:

- Thả tui ra đi, mau đưa tui đến chỗ phi công đi! Nhanh lên! Nếu không ông sẽ biến thành zombie đó! Nhanh lên đi!

Nhưng vô ích, con zombie giả đó giờ đã trở thành zombie thật. Vì có một số người trong đội quân zombie giả có lòng tham nên số lượng zombie ngày càng đông hơn. Thấy thất thế, đội quân zombie giả nhanh chóng rút quân. Phi công và cơ phó cũng đã kiệt sức, nhanh chóng nhờ người sửa lại máy bay, để chuẩn bị trở về Việt Nam. Hải thất vọng nói:

- Chẳng lẽ tui phải sống mãi trong khúc gỗ này sao?

Phi công nói đùa:

- Thế cũng tốt, khỏi tốn cơm cho cậu.

Hải muốn lao vào đập cho tên phi công một trận nhưng không thể được. Ít ngày sau, máy bay nhanh chóng được sửa xong. Đêm đến, họ hồi ức về những kỉ niệm đã qua. Người phi công hỏi:

- Cậu có nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?

- Có chứ! Lúc đầu tui thấy cậu đứng bên cạnh người đàn ông trung niên! Lúc đầu cậu còn im im, tui kể cho người đàn ông đó chuyện giấc mộng của tui thì cậu lại không tin và nói rằng tôi bị hoang tưởng nữa chứ!

Phi công trả lời:

- Ồ, lúc đó tui cũng nghi ngờ lắm, nhưng sau khi thấy chiếc đồng hồ xanh trên tay và chân dung 4 người kia thì mới tin. Nhưng mà tui thắc mắc điều này 1 tí: Sao lúc trước ở TP. Hồ Chí Minh cậu bị sét đánh trúng thì không biến thành gỗ mà khi đến đây thì lại biến thành gỗ.

Hải nói:

- Lúc đó, sét đánh trúng dù nên tôi bị văng ra thôi! Có điều tui không hiểu tại sao mình lại biến thành khúc gỗ nữa

Cơ phó tiếp lời:

- Có khi nào sức mạnh của anh đã bảo vệ cho anh không?

Hải sực nhớ đến lời sư phụ nói thì hiểu ra, nói:

- Chắc là vậy! Nhưng mà làm sao phá vỡ sức mạnh này đây?

- Ai mà biết! - Cơ phó trả lời.

Sáng hôm sau, họ bắt đầu hành trình trở về Việt Nam. Nhưng chưa kịp lên, một toán zombie đã tiến đến. Phi công vội nhảy phốc lên máy bay, cất cánh, thả thang xuống. Cơ phó một tay cầm khúc gỗ nhanh chóng leo lên. Đúng lúc đó, một con zombie tóm được chân của cơ phó. Cơ phó vội lấy chân đạp liên hồi vào đầu zombie. Zombie rơi xuống biển, thổi vàng văng ra được sóng tấp vào bờ. Đang leo được nửa chừng thì thấy ánh sáng vàng chói trên bờ biển:

- Hình như Dương đang ở kia kìa.

Nghe nói vậy, phi công liền quay máy bay sang phía đó. Cơ phó vội cúi xuống nhặt thỏi vàng mà quên mất tay mình đang cầm khúc gỗ nên ngã nhào xuống đất. Anh vừa nhặt thỏi vàng lên thì toán zombie nhào tới. Anh ta liền ném thẳng khúc gỗ vào chỗ phi công nhưng khúc gỗ lại rơi tùm xuống biển và được đưa đi ra xa bờ. Phi công nói:

- Cứ đem thỏi vàng lên đây trước đã! Rồi lại đó, cứu Hải cũng được mà.

Cơ phó nhanh chóng leo lên đưa thỏi vàng cho phi công rồi leo xuống với tay nhặt khúc gỗ đó lên. Bỗng một cơn gió lùa qua. Anh ta tuột tay rơi tùm xuống biển. Anh ta vội bám ngay vào khúc gỗ đó. Hải vội nói:

- Trời ơi, đừng có bám lên người tui! Lỡ tui chết chìm thì sao?

- Yên tâm đi, giờ anh thành khúc gỗ rồi, không chìm nổi đâu. - Cơ phó nói.

Đúng lúc đó, chiếc máy bay tiến tới. Cơ phó nhanh chóng leo lên. Và hành trình một lần nữa được tiếp tục.

6. Chương 6: Mất Phép. Tiền Thân Quay Trở Lại

Sau khi bay hơn 28 tiếng đồng hồ, dừng chân tại Los Angeles và Atlanta, họ cũng đến được Brasilla, thủ đô của Bra-xin. Lúc đó, trời cũng đã tối, họ nhanh chóng ăn tối và đi tìm người hóa giải. Vừa bước ra đường, mùi thối rửa của xác chết và mùi máu tanh của người lại xộc lên mũi của họ cùng tiếng gió rít và tiếng kêu gào thê lương của zombie tạo nên một cảnh tượng âm u đáng sợ. Những giọt máu cứ tí tách rơi xuống đường. Bỗng tên cơ phó hắt xì một cái, zombie phát hiện. Hai người kéo nhau bỏ chạy. Đúng lúc đó, một cô gái từ dưới tầng hầm leo lên mặt đất. Tên phi công vô tình giẫm lên đầu cô, cả hai rơi âm xuống đất. Cơ phó thấy vậy, cũng nhảy xuống theo. Cô gái kia nổi câu:

- Sao huynh lại giẫm lên đầu tui?

- Ai biết đâu! Đêm hôm mà thò đầu ra thế, định nhát chết người ta à! - Phi công nói.

Cô gái chưa kịp nói gì thì chàng trai nói tiếp:

- Nhưng mà nè! Trông cô hơi quen quen mặt nhỉ? Hình như cô tên là Alex phải không?

Cô gái ngạc nhiên hỏi:

- Sao huynh biết tên tui?

- Chuyện là thế này nè! - Phi công nói xong, kể lại giấc mộng của Hải và hành trình đến đây cho Alex nghe. Sau khi kể đến đoạn 3 người, Hải, phi công và cơ phó gặp Dương thì cô ta hỏi:

- Vậy 2 người đó giờ đâu?

Phi công thò tay vào túi lấy ra thỏi vàng, còn cơ phó cầm nguyên khúc gỗ đưa ra, nói:

- Hai người đó, đang ở đây này!

Alex bực mình, cầm thỏi vàng và khúc gỗ ném thẳng vào tường, nói:

- Hai người tưởng tui là con nít 3 tuổi chắc!

Đúng lúc đó, bùm một cái, một nam, một nữ nằm cheo queo trên đất, bất tỉnh nhân sự. Mọi người xúm lại xem. Ít lâu sau, Dương tỉnh lại, phi công đỡ Dương ngồi dậy, nói:

- Dương, cô tỉnh rồi à!

Dương hất tay ra, nói:

- Đừng sợ vào người tui! Nam nữa thụ thụ bất thân nghe chưa? Còn nữa nè, tui tên Hồng, không phải tên Dương, mà mấy người là ai, sao lại ở đây?

Dương quay mặt sang bên phải thấy Hải nằm cạnh mình liền gọi:

- Thanh, Thanh, anh mau tỉnh lại đi!

Dương trừng mắt nhìn hai người kia, nói:

- Các người đã làm gì anh ấy?

Đúng lúc đó thì Hải cũng tỉnh lại, nắm tay Dương, nói:

- Hồng! Sao em ăn mặc kì thế?

Bỗng anh ta nhìn xuống quần của mình thì nghĩ: “Ồ sao quần mình bị thủng 2 lỗ ở 2 bên vậy nhỉ?”. Nghĩ quần rách anh ta thò tay vào túi quần lấy ra 4 chiếc đồng hồ mỗi màu khác nhau. Đúng lúc đó, thì Alex cũng đến, thấy đồng hồ đẹp quá, liền chọn một chiếc màu nâu để đeo. Trong phút chốc, kí ức 500 năm trước ùa về. Alex nhớ lại chuyện tình giữa mình và Thanh, chuyện mình bị Thanh hành hạ, chuyện mình tạo ra zombie,... Phi công thấy Alex cứ cứng đờ người ra, liền vẫy tay, bắt giác cô ta hét lên một tiếng nhảy vào ôm chầm lấy Hải, nói:

- Thanh, em nhớ ra rồi! Em tên là Liên

Hải ngơ ngác nói:

- Em tên Liên hồi giờ mà!

Alex thấy lạ, liền quay mặt lại chỗ phi công, hỏi:

- Hai người này giờ tên gì vậy?

Phi công vừa nói vừa chỉ vào hai người đó, nói:

- Một người tên Dương, một người tên Hải. Nhưng không hiểu sao sau khi bị biến thành vàng và gỗ, khi tỉnh lại Dương thì nói mình tên Hồng, còn Hải thì nói mình tên Thanh.

Nghe nói vậy, Alex đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói nhỏ với phi công. Đêm hôm đó, Dương mơ thấy mình đang ở trên máy bay, mình bị lốc xoáy cuốn vào và bị sét đánh trúng biến thành thỏi vàng. Dương giật mình tỉnh dậy nói trong mê sảng:

- Đừng biến tui thành thỏi vàng! Tui không muốn!

Dương vừa trấn tĩnh lại thì nghe tiếng nói của Hải:

- Dương, anh đến cứu em đây!

Dương quay mặt lại thấy anh ta đang hươ tay múa chân rồi bắt chợt anh ta bật dậy nói:

- Đừng biến tui thành gỗ!

Hai người nhìn nhau, kể lại giấc mộng của mình. Họ đều cảm thấy giấc mộng này rất quen thuộc và chi tiết rất trùng khớp với nhau. Thấy kì lạ, họ liền lay tên phi công đang ngủ ngáy khò khò, dậy hỏi:

- Anh gì đấy ơi? Dậy đi, bọn tui có chuyện muốn nói với anh?

Phi công mắt lơ lơ tỉnh dậy, hỏi: “Hai người còn phép không?” rồi lặn ra ngủ tiếp. Hai người kia vội vàng thử phép nhưng vô dụng. Họ đã bị mất sức mạnh của mình. Dương mới nói:

- Kì lạ, sao sức mạnh của em không hoạt động được?

- Sức mạnh của anh cũng mất luôn rồi - Hải nói

- Có khi nào sau khi hóa giải xong lời nguyện, sức mạnh của chúng ta sẽ biến mất không nhỉ? - Dương thắc mắc

Hải trả lời:

- Anh cũng chưa nghe sư phụ nói chuyện này bao giờ. Với lại lời nguyện có thể tái khởi động lần nữa mà! Sao có thể mất sức mạnh được cơ chứ!

Dương chưa kịp trả lời, thì Hải đã nói tiếp:

- Hay là chúng ta thử nhớ lại xem sư phụ đã dạy chúng ta khổng chế sức mạnh như thế nào đi.

Dương đồng ý, cả hai nhớ lại cách sư phụ truyền phép, vội làm theo. Đột nhiên, giấc mộng vừa rồi lại đến với họ. Dương nói:

- Em không thể tập trung!

Hải cũng nói: “Anh cũng vậy!”. Họ cố gắng luyện phép nhưng cuối cùng bị bất tỉnh.

Sáng hôm sau, phi công kể lại hành trình họ đến đây để khôi phục lại kí ức 500 năm sau của họ. Phi công và cơ phó còn dẫn họ ra sân bay. Dương mới hỏi:

- Con chim ưng ở đâu mà to thế?

- Đây là máy bay, không phải chim ưng. - Phi công gõ đầu Dương.

- Nhưng máy bay là gì? - Dương ngây ngô hỏi

- Máy bay là cái mà để chúng ta có thể bay trên không trung ý. Hai người muốn thử không? - Cơ phó nói.
Họ đồng ý, phi công và cơ phó cho họ bay một vòng trên không trung. Bỗng giấc mộng đêm đó lại đến. Họ bỗng hét toát lên:

- Đừng bay nữa!"

Khi trở về tầng hầm, họ nói về việc mình bị mất phép. Alex trả lời:

- Hai người nếu muốn khôi phục sức mạnh thì phải lấy lại được sức mạnh của mình. Thực ra hai người đúng ra là đã chết từ lâu rồi nhưng nhờ sức mạnh của hai người đã bảo vệ được mạng sống của các người đây. Nhưng tôi vô tình lại phá đi sức mạnh đó cho nên kiếp sau của các người giờ đây đã chết. Giờ hai người chỉ còn là tiền thân của họ thôi đấy, Thanh và Hồng à. Nếu muốn họ hồi sinh, thì hai người phải lấy lại được sức mạnh của mình. Có như thế, hai người mới hồi phục lại kí ức 500 năm sau.

Hai người chưa kịp nói gì thì Alex nói tiếp:

- Nhưng lần luyện phép của các người sẽ khá là khó khăn đấy vì những chi tiết của 500 năm sau sẽ ủa về làm cho các người phân tâm đấy. Và hãy nhớ rằng cứ mỗi chi tiết nhỏ của 500 năm sau trở về thì sức mạnh của các người sẽ được khôi phục được một phần nhỏ mà thôi. Các người chỉ hồi phục được toàn bộ sức mạnh khi kí ức của các người đã khôi phục hoàn toàn.

Hai người nghe Alex nói vậy, liền lao vào luyện phép. Sau hơn 70 ngày đêm luyện phép, vượt qua bao nhiêu gian khổ, có lúc tưởng chừng như bỏ cuộc. Họ đã thành công lấy lại sức mạnh của mình, đồng thời kí ức 500 năm sau của họ cũng được khôi phục hoàn toàn. Họ nhanh chóng ăn mừng và tiếp tục lên đường tìm người tiếp theo.

7. Chương 7: Sức Mạnh Đồng Tiền Và Xứ Sở Ma Mị

Chiều hôm đó, họ bắt đầu hành trình. Sau khi bay hơn 18 tiếng đồng hồ, dừng chân tại Lisbon, Bồ Đào Nha, họ đã đến được nước Đức. Trời cũng đã trưa, họ nhanh chóng ăn trưa và lên đường tìm Phú - người thứ tư. Chẳng mấy chốc, Hải đã tìm được nhờ thứ ánh sáng màu đỏ trên người Phú. Hải thấy Phú thì mừng rỡ, nói:

- Phú, tìm được huynh rồi!

Phú nói:

- Cậu tìm nhầm người rồi, tôi tên Phát chứ không phải tên Phú!

- Vậy hả? Xin lỗi, tôi đã làm phiền cậu rồi!

Đúng lúc đó, Alex và Dương cũng đến hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Có gì đâu, cậu này tìm nhầm người thôi mà! - Phú nói.

Hai người con gái nhìn Phú một lát rồi nói:

- Làm sao có thể nhầm được, anh ta tên Phú mà!

- Anh ta tên Phát mà! - Hải nói.

- Đồ ngốc! Phát là kiếp sau của Phú đấy! - Dương gõ đầu Hải, nói.

Phát thấy kì lạ, sao ba người này gặp mình thì lại nói mình là Phú. Đúng lúc đó, Hải đưa ra chiếc đồng hồ màu đỏ đưa cho Phát, nói:

- Nếu muốn biết mọi chuyện, hãy đeo đồng hồ này vào!

Phát liền đeo vào, trong phút chốc anh ta nhớ lại lúc cá cược với Hồng chuyện lấy tiền, lúc cùng nhau học phép với đạo sĩ,... Phát đã nhớ lại tất cả rồi nhưng chẳng thèm nói một câu.

Sáng hôm sau, khi họ chuẩn bị lên đường đến Châu Phi tìm người cuối cùng thì hay tin Phát bị mất tích. Họ đi tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy tung tích của Phát đâu. Trong lúc đi tìm thì rộ lên tin đồn 3 người đó là dân tộc. Bọn họ đi đến đâu để hỏi người thì thấy thái độ lạnh nhạt và xì xào của mọi người đối với họ. May mà họ không hiểu. Một số người biết tiếng Anh còn kêu gọi, khiêu khích đồng bào gọi:

- You slut! (Đồ dân tộc)

Bọn họ hiểu ra, Dương nổi đóa chửi họ một trận. Hải liền lay Dương, nói:

- Chửi bằng tiếng Việt họ không hiểu đâu! Chửi bằng tiếng Anh đi!

Dương bắt đầu chửi nguyên câu bằng tiếng Anh:

- You say we were you slut? You have no evidence? You have just listened to them talk so back talk. A rumor, the rumor of ten percent. Why was your mouth is wide! Why do you don't talk about yourself that you talk about the other people. Don't think that we are gentle that you just do what you want! I'm that crazy, I create the curse to sew the mouth now! The previous incarnation, I dare to create the curse so this incarnation, why don't I dare! (Các người nói chúng tôi là dân tộc? Các người có chứng cứ không? Các người chỉ nghe người ta nói rồi nói theo. Một đồn mười, mười đồn trăm. Sao mà mồm của các người nhọn thế! Sao các người không tự nói xấu bản thân mình đi mà đi nói xấu người khác. Đừng có tưởng bọn này hiền mà muốn làm gì làm. Tôi mà nổi điên lên, tui tạo thêm Lời nguyên khâu mồm nữa bây giờ. Kiếp trước dám tạo lời nguyên, thì kiếp này sợ gì mà không dám chứ!)

Alex liền lắc lắc vai Dương, nói:

- Ê! Lời nguyên do tui tạo ra mà!

Dương quay lại, gãi đầu cười hì hì, nói:

- Ồ, xin lỗi! Dù sao tui cũng có phần!

Cả đám đông không tin, một người đàn ông bước ra, nói:

- The people that claim to create the curse. I have never created, less alone you. The people don't have that illusion of strength. I have just heard the other people say the curse was due to witch generated rather than never human created the curse at all. Right, everyone? (Các người mà đòi tạo lời nguyên. Tôi đây còn chưa tạo được huống chi các người. Các người đừng có mà ảo tưởng sức mạnh nữa. Tôi chỉ nghe người ta nói lời nguyên là do phù thủy tạo ra chứ chưa hề nghe người phàm tạo ra lời nguyên cả. Có đúng không, mọi người?)

Một số người đồng thanh, vang lên: "Yes! Yes! Of course!" (Đúng rồi! đúng rồi! Dĩ nhiên rồi)

Dương bực quá, đang loay hoay tìm cách chứng minh thì bất ngờ bốn chiếc đồng hồ trong tay của họ bay ra ghép lại với nhau tạo thành một chiếc tivi Panasonic 32inch siêu mỏng gắn chặt trên tường chiếu lại một đoạn clip kinh dị kể lại quá trình Liên tạo thành lời nguyên zombie. Đoạn clip chiếu đến cảnh 2 tia sáng đối chọi nhau thì nổ choang ti vi. Bốn chiếc đồng hồ xuất hiện lại trên tay của họ. Sau khi xem xong đoạn clip đó thì cả đám im bật, không dám nói một tiếng sợ rằng lỡ mấy người này nổi điên lên tạo thêm lời nguyên khâu mồm nữa thì khổ. Từ đó, tin đồn về họ cũng biến mất luôn. Bất giác sau khi xem đoạn clip trên thì trong đầu Alex lại hiện lên những cảnh tượng kì lạ, một con zombie, một cô gái có khuôn mặt giống mình nhặt tiền ở nghĩa trang. Những cảnh tượng đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu của Alex. Thấy Alex cứng đờ người ra như thế, Hải gọi hoài mà không trả lời, Hải liền hét lớn vào tai Alex: "Alex! Đi thôi!" làm Alex giật bắn cả người. Mặc dù những cảnh tượng kì lạ đó đã biến mất nhưng nó đã để lại nhiều câu hỏi cho Alex: "Rốt cuộc cô ấy là ai? Sao cô ấy lại có khuôn mặt giống mình như thế? Tại sao khi thấy cô ấy, mình lại cảm thấy thân thuộc, gần gũi với mình đến thế? Rốt cuộc thì cô ấy là ai?" Alex đang vừa đi vừa nghĩ thì thấy nhói đau ở cổ, một con zombie đang cắn cổ cô ta. Cô ta hét toáng lên, vùng mạnh tay gạt con zombie ra. Trên người cô ta phát ra thứ màu nâu, màu nâu của đất. Bỗng một bàn tay thò lên từ dưới đất, kéo cô ấy xuống, đó là Hải. Cô ấy nói:

- Anh làm ơn nếu có kéo em xuống thì nói một tiếng đi! Đã sợ chết khiếp rồi mà còn nhát em nữa!

Ba người kia cười khúc khích, Alex ngượng đỏ mặt. Sau đó, họ hỏi tin về Phát nhưng chẳng ai biết. Một tháng trời tìm kiếm không thấy Phát, họ chuẩn bị trở về nơi mình ở. Đến lúc lên máy bay thì thấy Phát ngồi lù lù trên máy bay. Nhưng chưa kịp bay thì bọn họ đã bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, họ thấy trước mặt toàn là khối vàng sáng lấp lánh. Con người của họ dần thu hẹp lại và biến thành hình chữ \$, lòng trắng của họ dần chuyển sang màu đỏ, màu đỏ của máu. Hải liền lao đến đánh Dương, nói: “Số vàng này là của ta! Người tránh ra!”. Dương cũng xông lên, đánh lại: “Không phải! Đây là vàng của ta mới phải!”. Alex cũng nhào vô, nói: “Không phải vàng của các người, là vàng của tui!”. Hai người kia đẩy Alex ra nói: “Không phải chuyện của cô”. Đúng lúc đó, phi công và cơ phó tỉnh lại thì nôn ọe ra, phi công thấy mắt cơ phó đỏ như máu đang nhìn vào số vàng phía trước thì vội đeo kính râm che mắt của cơ phó lại. Cơ phó nói:

- Tự đừng đeo kính râm cho tui!

- Đây là ảo giác đấy! - Phi công giải thích rồi chỉ về phía ba người kia đang đánh nhau tơi tả. Hai người lao lên can nhưng chẳng được. Phi công bực mình nói: “Có giấy lộn không mà dành vậy trời”. Ba người kia quay lại nói: “Các người biết gì mà nói!”. Họ đánh nhau tơi tả, cuối cùng bất tỉnh. Một kẻ lạ mặt xuất hiện sau lưng: “Đáng ghét! Sao 2 tên đó không bị ảo giác.” Nghe tiếng động, hai người quay mặt lại, phát hiện ra kẻ đứng đằng sau chuyện này chính là Phát. Nhưng chưa kịp nói gì thì đã lăn đùng ra bất tỉnh bởi hít phải khí độc.

Hải tỉnh dậy thì thấy mình nằm trong nhà xác, bên cạnh mình là mấy cái xác không đầu. Hải sờ thử vào người thì mấy cái xác đó bật dậy rồi biến mất. Trong chốc lát, khung cảnh nhà xác đã chuyển thành lâu đài vàng. Trước mặt Hải là hình bóng của Dương, Hải tiến lại gần. Dương lao đến xuyên qua người Hải hóa thành bộ xương trắng. Trong phút chốc, bộ xương trắng đó hóa thành 4 cái đầu người. Đó là đầu của phi công, cơ phó, Alex và Phát. Hải thấy thế, vội bỏ chạy tìm đường ra. Bốn cái đầu bay lơ lửng trên không đuổi theo, nói với cái giọng đáng sợ: “Tại sao người lại hại chết Dương! Hãy trả đầu của nó cho ta!” Hải chạy mãi, chạy mãi mà càng đi sâu vào trong.

Còn về phần Dương, khi Dương tỉnh dậy thì thấy mình nằm trong một nơi tối đen, bên cạnh là mấy cái đầu lâu. Nghe tiếng động, Liên liền vớ cái đầu lâu ném cái bốp vào mặt người đó. Đầu người đó rớt xuống đất. Người đó rớt đầu nhưng vẫn tiến về phía cô, nói:

- Là Hải nè, sao cô lại ném đứt đầu của tui. Giờ hãy đưa đầu cô cho tui! Đưa đầu cô cho tui!

Dương liền nói: “Ê! Đầu của anh ở đằng kia! Lấy đầu tui làm gì?”.

- Tui không thích! - Hải “không đầu” vừa nói, vừa đưa tay lên đầu của Dương. Dương hoảng quá, vội vớ lấy cái đầu lâu gắn lên cổ Hải, nói: “Đầu của huynh đây, lấy đi!” rồi bỏ chạy, cái xác kia đuổi theo.

Còn về phần Alex, thì khi tỉnh dậy, cô thấy một cô gái có khuôn mặt giống mình, nói:

- Em tỉnh rồi à! Trả đồng hồ cho chị!

- Không được - Alex trả lời.

- Không được thì đừng có trách ta! - Cô gái đó nắm chặt tay Alex, nói.

Alex tát cái bốp vào mặt cô gái đó. Đầu cô gái đó rớt xuống đất. Cô ta nhặt đầu lên ráp lại, nói:

- Cô dám, giờ cô sẽ phải chết!

Nói vậy, cô ta biến thành zombie cắn cổ Alex rồi nhập luôn vào xác.

Alex nói:

- Cô mau biến ra khỏi người tôi đi!”.

- Tui sẽ đưa cô đi làm một việc. - Cô gái kia nói rồi mang xác của Alex tiến đến giường của Dương, chém đầu cái sực. Đúng lúc đó, Hải bước vào, nói: “Alex, sao cô lại hại Dương như thế!”. Cô gái kia liền nói: “Tui thích!” rồi thoát hẳn ra người cô gái. Alex không biết chuyện gì, thấy tay mình đang cầm dao dính

đầy máu thì hoảng quá nói: “Tôi không có giết người!”. Cô bỏ chạy. Hải liền đuổi theo, nói: “Chúng cứ còn rành rành đây! Cô còn chối nữa hả! Đồ sát nhân!”

Trong khi đó, phi công tỉnh dậy thì thấy người nhẹ bỗng, quay sang thì giật mình thấy xác mình nằm đó, tưởng là mơ nên anh ta lăn ra ngủ tiếp. Nằm chưa được bao lâu thì nghĩ: “Không phải mơ! Là thật! Anh ta quay sang, đặt tay lên mũi của người đó. Người đó đã tắt thở. Anh ta nhìn quanh, thấy mọi người đang bất tỉnh nhân sự. Anh ta tiến lại chỗ cơ phó gọi cơ phó dậy. Cơ phó cần nhân:

- Đang ngủ ngon mà, kêu dậy làm gì!

- Anh quên xác kia - Phi công nói rồi nhanh tay đè hôn anh ta xuống cái xác. Nhưng càng đè họ lại càng bay lên cao.

Cơ phó nói:

- Ô kìa! Hình như tầng hầm sắp sập rồi!

Phi công nhìn lên rồi nhìn xuống, nói:

- Ủa? Chúng ta lơ lửng hồi nào vậy?

- Lơ lửng hả? - Cơ phó ngạc nhiên, quay đầu 180 độ nhìn xuống thấy 2 cái xác đang nằm bất động ở dưới đó thì hoảng hốt, nói: “Chúng ta chết rồi sao?”.

- Ồ, chúng ta chết rồi! Nhưng có người còn sắp chết kia! - Phi công nói rồi chỉ vào ba người còn lại. Họ nhanh chóng tiến đến chỗ ba người đó. Phi công định đến chỗ Dương nhưng thấy Hải đang hấp hối thì chui tọt vào thì thấy cảnh tượng hãi hùng hiện ra. Hải đã bị những cái đầu người kia găm nhám hết. Một cánh cổng mở ra, phi công thấy Dương đang bỏ chạy, thì nắm tay Dương, kéo vào giấc mộng của Hải. Trong khi đó, cơ phó chui tọt vào đầu của Alex, thấy Alex đang hoảng loạn thì một cô gái giống Alex lại hiện ra, nói: “Cô ta là giả đấy!”. Cơ phó nghi ngờ, bèn kiểm tra thử bằng cách hỏi xem họ tạo ra lời nguyện như thế nào? Họ lại đồng thanh trả lời như nhau. Cơ phó mới thấy bối rối, bèn hỏi: “Thanh kiếp sau tên gì?”. Cô kia gãi đầu, nghĩ ngợi. Còn một cô thì nói là Hải, lập tức anh ta kéo cô vào giấc mộng của Hải. Đến nơi thì thấy Dương đang tạo xương cho Hải, Alex cũng dùng phép lấy đất đắp thịt cho Hải. Hải nhanh chóng được hồi sinh. Ba người bị cuốn vào giấc mộng của kí ức, còn 2 người kia bị đánh bật ra ngoài. Hải, Dương và Alex dần tỉnh lại. Họ không nhớ chuyện gì hết, thấy phi công và cơ phó bất tỉnh thì gọi họ dậy. Hai người họ tỉnh lại thì nghe tiếng động, biết kẻ kia sắp đến, liền bảo mọi người giả vờ bất tỉnh. Phát tiến tới, thấy những người đó đang nằm bất động, tưởng họ đã chết. Hắn ta tiến lại chỗ Hải, nói: “Xin lỗi nha! Ta không muốn các người phá hủy lời nguyện này! Cách để các người mãi mãi không hóa giải này chính là cái chết!”. Hắn ta vừa nói vừa cười thì một cái tát như trời giáng vào mặt hắn, một giọng nói vang lên:

- Phát, tại sao cậu lại làm như thế?.

Phát trả lời:

- Tại sao ư? Tại vì tôi cảm hận đồng tiền! Tôi cảm hận những kẻ tham lam.

Phát vừa khóc vừa nói:

- Lúc trước khi tôi mới 10 tuổi, cha tôi vì muốn gia đình thoát khỏi cảnh nghèo khổ nên đã đi vào con đường cờ bạc, nhưng số cha tôi lại gặp vận đỏ, đánh đâu thắng đấy. Chẳng mấy chốc, gia đình tôi trở nên khá giả. Đến khi cha tôi định rút khỏi con đường cờ bạc thì xảy ra một chuyện. Đêm đó, những kẻ chơi cờ bạc thua sạch, không còn một đồng xu dính túi, họ vì muốn có tiền để chơi nên đã giết chết cha tôi, cướp sạch tài sản trong gia đình. Mẹ tôi vì thế mà cũng nhảy sông tự tử. Tôi trở thành một đứa trẻ không cha không mẹ, bị mọi người ruồng bỏ! Liệu tôi có nuốt trôi cục tức này không chứ! Các người thử nghĩ kĩ đi!”. Hắn ta khóc xong, rồi lại cười lên như một tên điên, nói:

- Giờ thì tốt rồi, những kẻ tham lam trên thế giới đều phải biến thành zombie! Để ta chóng mắt lên xem, họ có tiền nhưng họ có mua nổi mạng sống của mình không? Còn chúng ta, chúng ta đi hóa giải làm gì cơ chứ? Lời nguyện đó không hại chúng ta mà nó còn bảo vệ chúng ta không bị zombie cắn, nó chỉ hại những kẻ tham lam, nó chỉ biến những người đó trở thành zombie thôi. Lời nguyện này quá tốt, còn gì? Tại sao lại phải hóa giải chứ”. Dương mới đến, nói:

- Giờ cậu muốn sống chung với zombie hả? Vậy thì cứ ở đi, có ngày nhà cậu cũng sập cho mà coi!

- Sao vậy? - Phát hỏi.

Alex liền giải thích:

- Đơn giản là khi bọn họ biến thành zombie, bọn họ sẽ bắt tử nhưng sự đau đớn sẽ dày vò thể xác của họ. Để quên đi đau đớn, họ phải cắn phá mọi thứ. Đến khi đó, dù cậu không chết vì bị zombie cắn thì cũng bị mái nhà đè chết.

Đúng lúc đó, Hải liền vỗ vai vào Phát, nói:

- Nếu cậu ghét tiền đến thế, tôi sẽ giúp cậu!

- Giúp bằng cách nào chứ? - Phát hỏi.

- Đốt tiền! Để hóa giải lời nguyền này, bước đầu tiên là chúng ta phải sử dụng sức mạnh của mình để đốt tiền. Cậu có muốn đốt không? Nếu muốn, thì hãy đi theo chúng tôi tìm người cuối cùng rồi cậu tha hồ mà đốt.

Phát thấy vậy, cơn giận cũng đã nguôi, bèn đồng ý nhưng vẫn còn nghi ngờ bọn họ. Một hành trình mới lại bắt đầu.

8. Chương 8: Thật, Giả Và Ngọn Lửa Thù Hận

Sáng hôm sau, họ nhanh chóng lên đường, ai ai cũng háo hức tìm được người cuối cùng để hóa giải lời nguyền nhưng riêng Phát thì lại lo lắng và hoài nghi về mọi người. Hắn ta luôn cảnh giác cao độ vì nghi ngờ mọi người lừa mình. Chuyến bay kéo dài khoảng 3 tiếng rưỡi, dừng chân tại Pháp, họ đã đến được An-giê-ri. Vừa bước chân xuống đường, mùi thối rửa của xác chết và mùi máu tanh của người lại xộc lên. Họ nhìn quanh thấy một con zombie phát ra ánh sáng màu xanh, màu xanh của nước. Phi công nhìn thấy, vội nói:

- Anh ta kia rồi! Nhưng làm sao đưa anh ta thoát khỏi đám zombie này đây.

- Có gì khó đâu! - Hải nói rồi lấy nguyên chiếc dép của mình ném thẳng vào người con zombie kia. Con zombie kia bị dép chọi trúng liền nổi điên, kêu gọi zombie tấn công! Tất cả zombie đồng loạt tấn công, bọn họ bỏ chạy, Alex nói đùa:

- Cách của anh hay quá!

Hải liền bào chữa:

- Chắc háo hức quá nên bị hoa mắt thôi!

Trong khi đó, một anh chàng đang ngủ trưa dưới tầng hầm thì bị chiếc dép rơi trúng đầu. Anh ta bực mình chửi đũa ném dép xuống chỗ mình đang ngủ. Vừa mới chửi xong được ít phút thì cả đám rơi ầm xuống, làm bật luôn giường xếp. Anh ta bực mình, nói:

- Có ngủ, ngủ cũng hỏng yên!

Alex lồm cồm bò dậy, nói:

- Tân, còn nhớ tui không?

- Cô bị khủng à! Tui chưa gặp cô bao giờ mà cô nói nhớ tui! Tui tên Tài không phải tên Tân- Anh kia ngạc nhiên, trả lời.

Alex nhanh chóng nhờ Dương đem chiếc đồng hồ kí ức mà Dương đang đeo trên tay trao cho tên này. Trong thoáng chốc, tên này hét toáng lên: “Á! Ma nữ móc tim!”. Tiếng hét làm chàng trai kia tỉnh dậy, nói:

- Ai đến vậy? Bọn đòi nợ hả!

Tưởng bọn đòi nợ đến, anh ta vội nói:

- Mẹ đến này con! Không phải bọn đòi nợ đâu!

Mọi người nhìn anh ta với thái độ tò mò và hơi ngạc nhiên vì trên người anh ta phát ra một luồng ánh sáng màu xanh, màu xanh của nước. Alex hỏi Tài:

- Anh ta bị sao vậy?

Tài trả lời:

- Anh ta bị bệnh đa nhân cách, lúc thì là mẹ, lúc thì là con, lúc thì là cha. Cách đây 10 năm, gia đình anh ta đi vào con đường cờ bạc. Cha thì cá độ bóng đá, mẹ thì đi chơi mạt chược. Sau đó hai vợ chồng vì không có tiền trả nợ nên đã tự sát, từ đó trở đi anh ta bị căn bệnh này.

Dương hỏi:

- Anh ta tên gì vậy?

- Anh ta tên Tân - Tài trả lời

Hải liền đưa chiếc đồng hồ cho Tài, nói:

- Hãy đeo chiếc đồng hồ này cho Tân.

Tài làm theo. Lập tức kí ức 500 năm trước ùa về. Tân thân người một lát rồi quay trở lại căn bệnh đa nhân cách.

Đêm đến, khi mọi người đã ngủ say, Dương lén lút nói với Tân:

- Tân, cậu giả vờ phải không?

- Sao cậu biết? - Tân hỏi

- Đơn giản thôi mà, lúc trưa thì bọn tôi đến thì cậu hỏi ngay ai đến rồi biến thành mẹ như chưa hề gặp sơ hở, thứ hai sau khi đeo chiếc đồng hồ này, cậu thân người ra một lúc rồi lại trở thành người đa nhân cách, phải không? - Dương nói.

- Ồ! Nhưng cậu đừng nói cho ai biết nhé! Tổ giả bệnh để quỵt nợ đấy! - Tân nói.

- Không cần giả bệnh nữa đâu, cậu đi theo chúng tớ! Tớ có cách này nè! - Dương thì thầm nói.

Tân gật đầu đồng ý. Nhưng không may, sáng hôm sau Dương và Alex biến mất. Mọi người nhanh chóng đi tìm. Đúng lúc một tiếng thét thất thanh vọng ra từ trong nhà, Dương đang ngã gục xuống đất, người dính đầy máu. Trên tay Alex đang cầm con dao dính máu đấy! Phi công lao đến tát vào mặt Alex một cái, còn Hải và cơ phó thì đến chỗ Dương. Hải sờ xuống vết máu thì nói:

- Đây không phải là máu, nó chỉ là phẩm mà.

Đúng lúc đó, Alex vội bỏ chạy. Cơ phó liền nói:

- Tài, đứng lại.

Alex liền đứng lại. Dương cũng tỉnh dậy, cả hai thả bom mù rồi biến mất. Thoáng chốc, thấy Dương và Alex ở xa. Bọn họ đang ở xa. Phi công lao đến chỗ Alex, nói:

- Tài, cậu đừng có giả dạng Alex nữa, tôi biết hết rồi!

- Huynh bị ám đầu hả! Tôi là Alex mà. Đúng lúc đó, những toán zombie thấy người liền nhảy đến cắn. Alex bị zombie cắn liền phát ra ánh sáng màu nâu, màu nâu của đất. Mọi người tin đây là thật. Đêm hôm đó, Tân nói nhỏ với Dương:

- Sao cậu không chữa bệnh cho tớ.

- Tớ ... Tớ đâu có biết chữa bệnh đâu. - Dương ngập ngừng nói.

- Vậy thôi cũng được - Tân tỏ ra nghi ngờ.

Sáng hôm sau họ lên đường đến Kim Tự Tháp Giza ở Ai Cập để dễ thực hiện hóa giải lời nguyền hơn bởi vì nơi đó khá là linh thiêng. Đúng lúc lên máy bay, một người có khuôn mặt giống Dương xuất hiện, nói:

- Mọi người, tên Dương kia là giả đấy!

Tân cũng đồng ý với ý kiến của người này. Nhưng Dương lại một mực nói:

- Cô ta không phải thật! Cô ta là giả đấy!

Mọi người không biết phải tin ai, trong lúc bối rối, Hải vội lấy tay cản Dương rồi nói:

- Tay người chứ có phải tay khỉ đột đâu mà lông nhiều thế!

Cơ phó sực nhớ lúc trước trên chân Alex giả cũng có lông chân, cơ phó liền nói:

- Đây không phải là Dương, cô kia mới là Dương.

Nói rồi, anh ta tiến tới lột mặt nạ ra. Đằng sau khuôn mặt của Dương là khuôn mặt của Tài. Hải liền nói:

- Tài, chuyện này là sao?

- Tất cả là kế hoạch của tôi - Phát liền thú nhận và sau đó kể:

- Rạng sáng hôm đó, tôi cùng với Tài bắt cóc Alex và Dương trói vào một căn nhà, tôi giả làm Dương, còn Tài giả làm Alex hòng đổ tội cho Alex nhưng không may kế hoạch đầu tiên thất bại. Tôi đã thả Alex ra rồi nói với cô ấy: “Cô đi trước đi, tôi sẽ cứu cô ấy ra sau!” rồi nhờ Tài giả làm Dương. Đúng như kế hoạch của tôi, mọi người tưởng Dương là thật, Alex là giả. Nhưng thực ra người thật ở đây là Alex, còn Dương mới là giả.

Hải liền hỏi:

- Tại sao cậu lại làm như thế hả?

- Bởi vì tôi nghĩ mọi người lừa tôi - Phát cúi mặt nói.

- Cậu Cậu! Thật là ...! - Nói chưa hết câu, Hải đã chạy thẳng lên máy bay ngồi.

Mọi người lên không ai nói một lời. Phát định mở lời xin lỗi thì bị mọi người nói: “Im đi!”. Thấy bầu không khí trên máy bay căng thẳng quá, Hải liền đổi chủ đề:

- Nói cho Tân biết, sao chúng ta phải đưa anh ấy lên máy bay đi!

- Không cần đâu, tui kể hết rồi. - Dương nói. Hải liền trả lời:

- Làm cụt hứng!

Cả đám cười ầm lên, tạm thời xua tan cái không khí căng thẳng. Thoáng chốc đã đến kim tự tháp Giza. Trời đã trưa và quá muộn, nhưng vì chuyện sáng nay đã làm trễ giờ thực hiện việc hóa giải lời nguyền, họ đành phải gác lại chờ ngày hôm sau. Chiều hôm đó, Hải mừng rỡ đi nói với mọi người:

- Tomorrow we will be saved! The Zombie Curse will be broken after the rain of fire just burned money not arson. (Ngày mai chúng ta sẽ được cứu rồi! Lời nguyền zombie sẽ được hóa giải sau cơn mưa lửa chỉ đốt tiền không đốt nhà.)

Tin tức này chỉ trong một đêm mà đã lan nhanh khắp nơi. Ai ai cũng háo hức đợi chờ ngày mai.

Đúng trưa hôm sau, khoảng gần 12h, 5 người bọn họ đến trước cổng kim tự tháp Giza thực hiện việc hóa giải lời nguyền, phi công và cơ phó cũng đi theo. 5 người họ đến trước cổng kim tự tháp Giza ngồi thành vòng tròn, bắt đầu dùng phép đốt tiền. Nhưng Phát trong lúc tạo phép vì quá nông nổi cùng với đó là sự hận thù đối với đồng tiền lên đến đỉnh điểm đã khiến hắn bị tẩu hỏa nhập ma và dần bị biến thành một ngọn lửa lớn, phóng ra những cơn mưa lửa không những đốt tiền mà còn đốt nhà nữa. Lúc đầu, người dân thử thò đầu ra xem, thấy cơn mưa lửa thì mừng rỡ nói: “Chúng ta sắp được cứu rồi!”. Bỗng một người thốt lên: “Nhà tui cháy rồi!”. Người khác thì nói: “Tui cũng vậy!”. Một số người thì lầm bầm, nói: “Đồ lừa đảo”. Cả đám xông ra dập lửa. Zombie thấy người thì tấn công. Ở nơi khác, một số người thấy ngọt ngào thì lao ra xem, thấy lửa cháy thì vội hô hoán mọi người ra dập lửa. Kẻ thì bị vấp té vì vội vàng. Người thì xách

xô nước đến dập lửa nhưng tới nơi thì bị zombie húp hết. Trời thì đang là mùa đông nhưng thoáng chốc đã trở nên oi bức. Lửa càng dập thì lại càng cháy to. Cả thế giới trở nên hỗn loạn. Ai ai cũng thi nhau dập lửa. Trong khi đó, ở Ai Cập, 4 người kia thấy Phát đã bị sức mạnh khổng lồ chế thì cố gắng cứu Phát. Tân nhanh chóng dùng phép của mình tạo ra nước để dập lửa nhưng nước vừa tới nơi đã bốc hơi. Tân kiệt sức biến thành vũng nước trong rồi biến mất. Hải liền dùng gỗ dập lửa nhưng cũng vô ích. Hải cũng bị kiệt sức rồi biến thành gỗ, sau đó cũng bị cháy thành đồng tro tàn. Alex thì nhanh chóng dùng đất, Dương thì dùng tấm lá chắn kim loại để dập lửa nhưng cũng vô ích. Cả hai bị kiệt sức và biến thành đất và vàng. Nhờ đất và vàng không cháy trong lửa nên hai người giữ được mạng của mình. Hai người định gọi phi công và cơ phó cứu mình thì thấy bọn họ đã bất tỉnh từ lúc nào. Đúng lúc đó, tại Việt Nam, một con zombie phát ra ánh sáng màu nâu, thỉnh thoảng bất tỉnh, linh hồn của một cô gái có khuôn mặt cực giống Alex biến thành luồng sáng bay thẳng vào người Alex. Alex hồi sinh rồi lập tức chộp lấy thỏi vàng. Trong thoáng chốc, thỏi vàng biến thành thanh kiếm vàng. Một giọng nói vang lên từ miệng Alex:

- Hãy đi tìm đồng hồ kí ức của Phát.

Alex hỏi:

- Nhưng làm sao tìm được?

- Hãy tự sát! - Giọng nói đó trả lời.

- Cô khủng hã? Chẳng lẽ chết là tìm được đồng hồ kí ức sao? - Alex hỏi.

- Đúng vậy - Giọng nói đó trả lời.

Alex dùng dằng, do dự không muốn tự sát. Giọng nói đó lại lên tiếng, nói:

- Nếu cô không chết thì cả thế giới sẽ chết, nếu cô chết thì sẽ cả thế giới sẽ được cứu. Cô chọn cái nào?

Dương liền hét lên:

- Alex, đừng tin cô ta!

Nghe nói vậy, Alex sực nhớ đến cơn ác mộng mấy hôm trước. Cảnh tượng Alex bị cô gái đó nhập xác giết Dương cứ tái hiện trong đầu. Alex không đành lòng tự sát nhưng vì để cứu thế giới cô đành phải chấp nhận hi sinh. Cô cầm thanh kiếm đâm thẳng vào người và nói:

- Xin lỗi nhé, Dương! Có lẽ tôi phải biến cô thành công cụ giết người rồi.

Dương hét lên một tiếng: “Không!”. Máu ọc ra từ miệng. Alex ngã gục xuống đất. Đồng hồ kí ức hiện ra hút linh hồn của họ vào trong.

Khi tỉnh dậy, Dương thấy mình nằm trên giường, Dương tự hỏi: “Đây là đâu?”, nghe tiếng khóc của một đứa trẻ, cô liền bước ra. Một cậu bé đang đứng trước chỗ cha, vừa khóc vừa nói:

- Cha, tại sao cha lại bỏ con mà đi, cha ơi, cha tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.

Dương tiến tới, an ủi cậu bé, nói:

- Cậu bé, đừng khóc nữa, dù sao thì người đã chết, không thể sống lại được.

Nhưng dường như cậu bé không nghe thấy, cậu lại nói với ánh mắt đầy thù hận:

- Được rồi! Nếu cha không tỉnh lại, thì con sẽ đi báo thù cho cha, giết chết người hại cha!

Cậu bé ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Không, không phải họ giết cha. Mà chính lòng tham của họ đã giết cha. Đúng vậy! Nhưng lòng tham đã xuất phát từ đâu? Từ đồng tiền! Đúng vậy! Chỉ cần tiền biến mất là chẳng còn ai tham, chẳng còn ai có thể chơi cờ bạc. Để xem họ lấy ai đòi tiền!

Cậu bé vừa nói vừa trợn trừng con mắt. Dương liền nói:

- Thôi, thôi đi em! Có tiền cũng tốt mà em!

Dương cố nói to nhưng dường như cậu bé chẳng nghe thấy. Đúng lúc đó, thì Dương nghe thấy tiếng xì xào bên ngoài, một người thốt lên:

- Đây là mẹ của thằng Phát mà!

Hai người lao ra ngoài. Đột nhiên, Dương thấy bóng một người chạy vút ra trên tấm kính tử. Dương tò mò chạy lại xem. Trong tấm kính đó, người đàn ông đã chết hồi nãy đang chăm chăm nhìn cô. Cô định hét lên nhưng sau đó trấn tĩnh lại, cô sờ lên mặt, ông ta cũng sờ lên mặt. Cô nghĩ:

- Sao mặt mình thô và ráp thế nhỉ?

Cô liền nhìn lại tay chân mình thấy người đầy lông, cô hốt hoảng hét lên:

- Mình biến thành cha thằng Phát hồi nào vậy?

Cô nói xong liền lao thẳng ra ngoài đâm phải một cô gái trẻ đẹp. Bất chợt 2 chiếc đồng hồ rơi xuống trên tay hai người rơi xuống. Hai người liền cúi xuống nhặt. Dương đang nhặt thì ngẩng đầu lên, nói:

- Cô là Alex.

Đúng lúc đó, cô gái kia cũng ngẩng đầu lên, nói:

- Anh là Dương.

Cả hai ngay lập tức trả lời:

- Hiểu rồi!

Đúng lúc đó trước mặt Dương và Alex hiện ra cảnh Phát trở thành một tên trộm tiền khét tiếng chẳng thua gì Siêu trộm Kid, tiền đã vào tay hắn thì một bay không trở lại. Hễ hắn trộm được bao nhiêu thì hắn đốt bấy nhiêu.

Thấy vậy, hai người ngay lập tức, nắm tay nhau, bay lại nói:

- Phát ơi!

Phát nghe giọng nói thì quay lại thấy cha mẹ đang vẫy tay ở trên cao. Phát nói:

- Cha ơi, mẹ ơi! Hãy về với con đi!

Hai người đó đồng thanh, nói:

- Không được rồi, con ơi! Người đã chết cũng chẳng thể sống lại được, con có báo thù thì cũng vô ích thôi, cha mẹ cũng chẳng thể sống trở lại đâu con. Hãy hứa với cha mẹ đi, con! Đừng báo thù nữa, đừng hận thù nữa, như thế cha mẹ mới yên tâm ra đi trong thanh thản! Hãy hứa với cha mẹ đi, con!”.

Phát gào khóc, đành phải nói:

- Con hứa! Con hứa! Con sẽ không báo thù nữa!.

Hai người nghe nói vậy thì lập tức biến mất.

Alex tỉnh dậy thì thấy Dương đang nằm đè lên người mình. Alex liền đẩy Dương sang một bên. Dương cũng dần tỉnh lại. Lửa đã tắt. Cơn mưa lửa lúc nãy cũng chẳng còn nữa nhưng thay vào đó là cảnh tượng tan hoang trên khắp thế giới. Trước mặt họ, giờ đây ngổn ngang 4, 5 người đang bất tỉnh nhân sự. Họ cũng dần tỉnh dậy. Mọi người dìu nhau trở lại tầng hầm.

9. Chương 9: Chuyện Chị Em Song Sinh

Sau khi họ dìu nhau về đến cửa hầm thì đột nhiên ngắt xiủ. Người dân lúc đầu thấy họ về thì định đập cho họ một trận nhưng thấy họ ngắt xiủ trước cửa hầm thì đành đem vào chăm sóc. 4, 5 ngày sau họ tỉnh lại,

riêng Phát thì hơn 30 ngày sau mới tỉnh lại được do lúc trước bị tẩu hỏa nhập ma khá nặng. Sau khi Phát tỉnh lại thì sức mạnh trong người của Phát cũng hồi phục trở lại. Thấy vậy, trưa hôm đó, họ nhanh chóng đến cổng Kim Tự Tháp để làm phép. Giờ đây, số tiền chỉ còn lại khá ít ỏi, phần lớn tiền để đốt đã bị thiêu rụi trong đám cháy do Phát gây ra cách đây khoảng 1 tháng trước. Năm người bọn họ nhanh chóng đặt tiền vào chính giữa sau đó kết hợp sức mạnh lại tạo thành 1 ngọn lửa khổng lồ. Nào ngờ, lửa vừa đến tiền đã tắt, một tia chớp đánh xuống khối tiền đó. Bọn họ làm lại một lần nữa nhưng không được. Bọn họ thấy lạ, bèn ngồi đó bàn tán xôn xao. Hải nói:

- Có thể trong chúng ta, có một người được chọn nhầm!

- Nhầm ư? Vậy thì ai là người đã bị chọn nhầm đây? - Tân nói.

Cả đám ngồi đó đăm đúi suy nghĩ, bỗng Hải sực nhớ đến tia chớp lúc nãy, bèn quay lại hỏi Alex:

- Cô có anh chị em nào song sinh không?

- Song sinh ư? À có, tui còn một người chị song sinh với tui. - Alex nói.

Phát đứng dậy, nhanh nhẩu trả lời:

- Vậy thì qua Mỹ tìm thôi!

- Không có ở Mỹ đâu mà tìm! - Alex lắc đầu, nói.

- Sao vậy? - Phát hỏi lại.

- Mất tích rồi! - Alex buồn rầu, nói.

Cả đám hét lên: “Đồ trời ơi!”. Dương mới nói:

- Có mất tích thì cũng mất tích ở bên đó chứ, chẳng lẽ sống bên đó mà mất tích ở Việt Nam hả?

- Đúng vậy, chị ấy mất tích ở Việt Nam đấy! - Alex nói.

Tân mới hỏi:

- Sao kì vậy, lẽ nào 2 người không sống chung à!

- Đúng vậy, tui chỉ biết được tui còn có một người chị song sinh qua lời trần trối của mẹ tui cách đây 10 năm trước - Alex bắt đầu kể.

- Mẹ! Mẹ ơi, mẹ đừng đi mà - Alex ngồi bên chỗ mẹ vừa khóc vừa nói.

Người mẹ đang nằm trên giường, mặt tái nhợt, đưa tay lên xoa đầu đứa con gái bé bỏng rồi nói:

- Alex, con vừa gọi mẹ là gì?

- Mẹ! Mẹ! - Alex khóc nức nở.

- Thế thì mẹ có thể yên tâm ra đi rồi! Trước khi đi, mẹ muốn nói với con điều này, thực ra, con còn có một người chị song sinh nữa! Cách đây 10 năm trước, bố mẹ sống ở Việt Nam, sau khi sinh ra con và chị ấy thì mọi người chuyển về Mỹ ở. Nào ngờ khi vừa lên máy bay thì mẹ bị thất lạc chị ấy. Mẹ đành ở lại Việt Nam 10 năm trời để tìm lại đứa con đã bị thất lạc đó nhưng không tìm thấy. Mẹ định gửi đơn lên chương trình “Như chưa hề có cuộc chia ly” nhờ họ tìm giúp nhưng sau đó, mẹ lại phát hiện chính mình bị bệnh tim giai đoạn cuối chỉ còn có thể sống khoảng hai ba ngày nữa nên mẹ mới trở về gặp con lần cuối. - Người mẹ vừa khóc trong lúc hấp hối.

Alex chỉ biết vừa khóc vừa nói: “Mẹ! Con xin lỗi mẹ, mẹ ơi! Mẹ đừng đi mà!”

Người mẹ liền nắm chặt lấy tay Alex, nói:

- Alex, con có thể giúp mẹ việc này được không? Sau khi mẹ đi, con hãy cố gắng học thật giỏi để sau này trở thành một hướng dẫn viên du lịch, có thể đến Việt Nam để tìm lại người chị thất lạc đó. Con hãy nhớ rằng khuôn mặt của con chính là khuôn mặt của chị ấy.

Người mẹ nói xong thì tắt thở. Alex vừa nói vừa khóc:

- Con sẽ làm theo lời mẹ! Con xin hứa!

Người bố an ủi con:

- Thực ra chuyện thất lạc chị con, bố cũng biết rồi!

Alex vừa hỏi vừa khóc:

- Sao bố không nói với con, để con hiểu lầm rằng mẹ đã bỏ con mà đi! Giờ thì mẹ đã đi thật rồi!

Người bố trả lời:

- Thực ra, bố cũng muốn nói với con lắm chứ, nhưng không thể bởi vì con còn quá nhỏ. Với lại nhà chúng ta lại gần máy bay nữa nên bố lại sợ bị mất con thêm lần nữa.

Alex đứng đó, đầu tựa vào người bố. Cả hai ôm nhau khóc. Sau khi lo hậu sự và an táng mẹ xong, Alex

làm theo di nguyện của mẹ, cô cố gắng học thật giỏi. Sau đó thi đậu vào trường đại học chuyên ngành du lịch.

- Chuyện là như thế! - Alex kể xong thì thấy cả đám ngồi lấy khăn giấy lau nước mắt. Alex ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế?

Dương trả lời:

- Chuyện của cô cảm động quá ấy mà! Mà thôi, chúng ta mau đến Việt Nam đi!

Cả đám ngay lập tức lên đường. Họ bay khoảng gần 20 tiếng, qua hai điểm dừng chân thì đến Quy Nhơn, quê hương của Hải. Quy Nhơn giờ đây đã khác xưa, cảnh tượng tiêu điều khắp nơi do đám cháy của Phát. Zombie thì càng lúc càng đông. Mùi máu tanh của người và mùi thối rữa của xác chết cứ xộc lên mũi của họ. Hải dẫn mọi người trở về tầng trú ẩn lúc trước. Vô tình, Hải gặp lại người đàn ông trung niên mấy tháng trước đã cứu mình. Hải liền vỗ vai vào người đàn ông đó, nói:

- Chú, chú còn nhớ con không? Hải nè! Chú đã cứu con ý!

- À nhớ rồi! - Người đàn ông ôm chầm lấy Hải rồi vỗ vai nói tiếp: “Cậu vẫn khỏe chứ? Nay trông cậu gầy hẳn ra đến nỗi tui không nhận ra luôn đấy chứ!”. Người đàn ông nhìn qua một lượt, thấy Alex liền lao đến ôm chầm lấy cô ấy, vừa nói vừa khóc:

- Thảo, Con về rồi! Con đã đi đâu để bố tìm mãi mà không thấy vậy?

Cả đám há hốc mồm ngạc nhiên. Hải liền đến nói:

- Đây là Alex, cô ấy đi với con từ Mỹ qua đây mà.

Cả đám đồng tình. Người đàn ông đó liền nói:

- Nhưng đây đích thực là khuôn mặt của con gái tui mà! Không lẫn vào đâu được! Tui có hình hồi nhỏ của nó nè!

Nói rồi người đàn ông đưa tấm hình cho họ xem. Alex liền nói:

- Đúng là giống con thật! Nhưng mà cho con hỏi đây là con ruột hay con nuôi của chú vậy?

Người đàn ông trả lời:

- Đây là con ruột của tôi! Nhưng mà con hỏi điều này chi vậy?

- Thực ra con đang tìm người chị song sinh đã bị thất lạc cách đây 20 năm trước ạ! Đây là tâm nguyện của mẹ con trước khi chết đấy ạ! - Alex giải thích.

Người đàn ông đành thành thật trả lời:

- Thực ra Thảo không phải là con ruột của tôi, vợ tôi nhặt được nó trên mái nhà cách đây 20 năm trước. Lúc đó đang là nửa đêm, gia đình tui đang ngủ thì nghe tiếng lộp cộp trên mái nhà. Sau đó, thì nghe thấy tiếng đứa bé khóc. Lúc đó vợ tui lên xem thử, không may cô ấy bị trượt mái ngói, rồi té chết.

Một người đàn ông trung niên khác tiến đến hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Hải trả lời:

- Chúng tôi đang tìm đứa bé bị mất tích cách đây 20 năm trước.

Người đàn ông đó ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi nói:

- Song sinh phải không?

- Vâng ạ! - Hải trả lời.

- Vậy thì đúng rồi! 20 năm trước, tôi là người trong đội bảo vệ an ninh máy bay, tôi tên Quân. Khi đó, tôi thấy một người phụ nữ nọ xách một cái nôi đựng hai đứa bé đi vào phòng vệ sinh. Sau đó tôi thấy một kẻ lạ mặt cũng đi vào đó. Thấy vẻ mặt lén la lén lút, tôi liền đi theo. Hắn ta vào trong đó định bắt cóc hết 2 đứa nhưng bị tôi phát hiện nên hắn chỉ đem theo một đứa. Tôi vừa đuổi vừa gọi điện thoại đến tổ bảo vệ và cảnh sát 113 đến trợ giúp. Ngày hôm sau thì hắn bị bắt. Theo như tôi biết thì hắn là kẻ bắt cóc trẻ em đem đi bán. Nghe nói lúc hỏi đứa bé đó để ở đâu thì hắn không nói, mà lại cắn lưỡi tự sát - Người đàn ông đó nói.

- Thế, đúng là chị con rồi! - Alex mừng rỡ, nói.

Nói xong, Alex quay lại hỏi người đàn ông mà đã nhận nhầm mình:

- Vậy, chú ơi, giờ chị ấy đang ở đâu ạ?

Người đàn ông lắc đầu, nói:

- Mất tích rồi! Chị của con đã mất tích cách đây khoảng hơn sáu, bảy tháng trước, sau khi trận mưa máu và đại dịch zombie xuất hiện.

Nghe nói vậy, Alex sức nhớ đến cảnh tượng một cô gái giống mình, nhất tiền ở nghĩa trang. Sau đó bị biến thành zombie. Alex liền nói:

- Lẽ nào chị ấy đã bị biến thành zombie?

- Không thể nào? Tôi biết tính con tui! Nó không phải là người tham lam! - Người đàn ông đó, nói.

- Có thể lắm chứ! Chuyện hóa giải lời nguyền 500 năm trước có thể liên quan đến cô ấy! Sau khi sự phụ tui đưa cô ấy trở về thì có thể cô ấy tưởng mình bị mất toàn bộ số tiền. Vì không muốn nói với bố mẹ, cô ấy đã đi ăn cắp. - Hải trả lời.

- Nhắc mới nhớ, trước trận mưa máu không lâu, tui có nghe tin đồn cứ nửa đêm ma nữ mặc áo dài trắng đến xin tiền, nếu không cho, cô ấy sẽ không cho ai ngủ yên hết. - Quân nói.

- Sao tui lại quên mất chuyện này chứ? - Hải giật mình nói.

Tân liền gạt phắt qua, nói:

- Ma quỷ gì ở đây! Việc bây giờ là mau đi tìm Thảo nè! Đứng đó mà nói chuyện tào lao!

Phát trả lời:

- Nhưng giờ cô ấy đã biến thành zombie rồi! Mà zombie thì đầy rẫy thì làm sao tìm đây? Chẳng lẽ đi xem mặt từng con hả?

Dương gõ cái cốc vào đầu Phát, nói:

- Đồ ngốc, người cô ấy phát sáng mà!

- Phát sáng thì phát sáng chứ, nhưng cô ấy giờ đã zombie rồi - Phát nói.

Bỗng Alex nói:

- Không cần phải tìm đâu, tui có sức mạnh của đất. Tui sẽ nhờ đất tìm giùm.

Nói rồi, Alex nhắm mắt, miệng lẩm bẩm nói điều gì đó rồi sau đó trả lời:

- May quá, bọn họ đang trở lại vừa đúng phạm vi chúng ta có thể dùng pháp lực.
- Tìm được rồi nhưng làm sao đưa cô ấy trở lại thành người đây? - Phát trả lời.

Dương liền nói:

- Đơn giản thôi mà! Hãy trao đổi linh hồn của họ đi! Lúc trước cô ấy đã dùng linh hồn mình cứu Alex trong đám hỏa hoạn mà cậu gây ra đấy!

Cả đám nghe vậy liền đồng ý, bốn người bọn họ nhanh chóng ngồi quanh Alex, mắt nhắm miệng nói:

Thổ Thổ song sinh.

Hoán đổi linh hồn.

Ngay lập tức một luồng ánh sáng nối liền hai con tim. Linh hồn Alex bay ra theo luồng ánh sáng đấy thì gặp được linh hồn của chị mình, bèn nói:

- Chị ơi, chị hãy đeo đồng hồ này vào để nhập vào thân xác của em.

Linh hồn người kia chẳng hiểu chuyện gì, thấy đồng hồ đẹp thì đeo vào. Lập tức kí ức 500 năm trước ủa về. Thảo lao ngay vào xác Alex. Lập tức xác Alex phát ra ánh sáng màu nâu, màu nâu của đất. Mọi người mừng rỡ hét toáng lên. Người đàn ông kia ôm chầm đứa con của mình, nói:

- Mừng con trở về!

Hải liền đưa cho Thảo một tờ tiền 500 đô bảo Thảo đốt. Thảo gật đầu đồng ý. Sau khi đốt xong, thì xác của Thảo trở lại như xưa. Nhưng vừa được hồi sinh, Alex lao thẳng vào nhà vệ sinh. Mấy con zombie lao đến cắn cô. Cô nói: “Trời ơi, tao đi vệ sinh mà, bọn bay bám theo tao làm gì? Lại còn đói bụng nữa chứ”. Sau khi đi vệ sinh xong, cô trở lại tầng hầm đòi ăn. Cả hai chị em ăn sạch hết lương thực của bốn người bọn họ. Bốn người bọn họ chỉ còn biết chau mày nhìn họ ăn.

Trưa hôm sau, năm người bọn họ gồm Hải, Dương, Thảo, Tân, Phát tập trung trước chỗ vắng vẻ, ngồi thành vòng tròn. Sau đó, kết hợp sức mạnh tạo thành ngọn lửa khổng lồ đốt cháy những tờ tiền đó. Năm người nắm tay nhau tiến về đồng lửa đó. Bố của Thảo thấy vậy, liền ra tay ngăn cản:

- Thảo, con không được nhảy vào đồng lửa đó.

Bố của Hải cũng cố ngăn Hải lại nhưng không được. Hải nói:

- Bố ơi, bố cứ yên tâm! Con sẽ quay trở lại! Tạm biệt bố.

Thảo cũng nói:

- Bố cứ yên tâm đi, con sẽ quay trở lại!

Nói xong, Thảo quay sang nói với Alex:

- Alex, trước khi chị đi, em có muốn lấy lại xác của mình không?
- Dạ thôi chị ạ! Xác của em cũng giống của chị nên cũng không cần đổi làm gì đâu ạ! Em nghĩ con người không nhất thiết phải hồn nào xác nấy đâu chị!
- Vậy cũng được! Trong thời gian chị đi vắng, em hãy chăm sóc bố giúp chị được không?- Thảo nói.
- Dạ được! Chuyện đó không thành vấn đề! - Alex trả lời.

Thảo liền đưa tay Alex nắm lấy tay của bố rồi nói:

- Bố! Xin bố hãy nhận Alex làm con nuôi. Hãy xem cô ấy như là con.
- Được rồi, bố hứa! - Người bố vừa khóc vừa nói.

Hải cũng rời tay bố, nói:

- Tạm biệt bố, con đi đây! Bố nhớ phải bảo trọng nhé!

- Biết rồi, bố tự chăm sóc cho mình được mà! - Bố của Hải sụt sùi, trả lời.

Hải và Thảo nắm tay nhau trở lại chỗ các bạn. Năm người nhắm mắt nhanh chóng nắm tay nhau tiến vào đồng lửa đang cháy. Vừa bước chân giẫm vào lửa thì 5 người lập tức biến mất, lửa cũng đã tắt, tiền cũng chẳng thấy đâu. Trên không trung thì hiện ra 5 trái tim phát ra 5 màu chiếu thẳng ánh sáng vàng vào một chỗ trên không trung tạo thành đám mây trắng bao quanh thế giới. Một trận mưa trắng rơi xuống khắp nơi. Mưa rơi đến đâu thì tiền biến mất đến đó, dù tiền có ở trong túi của họ đi chăng nữa. Sau cơn mưa đó, zombie biến mất, mọi người dần tỉnh lại. Một thời đại mới bắt đầu. Thời đại vô gia cư.

10. Chương Cuối: Chia Tay

Sau khi cơn mưa trắng chấm dứt thì zombie biến mất, mọi người dần tỉnh lại, da thịt dần dần được tái sinh. Vừa mới tỉnh lại, họ đã lao ngay vào nhà vệ sinh. Chỉ để lại ba người đang khóc thảm thiết. Alex đâm xuống đất, nói:

- Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao ai gặp con đều phải lìa xa? Mẹ con vừa gặp con chưa đầy 2 ngày thì đã đi rồi, giờ gặp lại chị con thì chưa đầy một ngày, chị lại đi rồi! Số con đúng là số sao quả tạ mà!

Bố của Thảo an ủi:

- Thôi mà con, xác của con chưa biến thành tro tàn thì vẫn còn hi vọng mà con.

Bố của Hải liền hỏi:

- Ủa? Con ông đây mà! Sao lại nói là xác của con.

- Thực ra con tui đã hoán đổi linh hồn với nhau, mặc dù xác thì giống nhau nhưng linh hồn thì khác nhau? Ông hiểu chưa? - Bố của Thảo giải thích.

- Thì ra là vậy. - Bố của Hải nói.

Nói xong, 3 người họ lặng lẽ cùng nhau đi về. Nhưng mà bây giờ thì đi về đâu đây? Mặc dù đại dịch zombie đã đi qua, mùi máu tanh của người và mùi thối rửa của xác chết cũng chẳng còn nữa, nước thì đã trong xanh trở lại. Trong túi họ giờ đây cũng như những người khác, chẳng còn một đồng, nhà cửa thì đã bị đốt sạch. Mọi người nhanh chóng thích nghi với cuộc sống này, họ giúp nhau xây nhà, dựng cửa, trồng trọt để khôi phục lại cuộc sống lúc trước. Những chiếc xe chở khách hay những chiếc xe ôm còn sót lại giờ đây được chạy chở miễn phí. Xăng cũng chẳng thể tăng giá hoặc hạ giá được nữa. Điện thoại cũng chẳng thể dùng. Ăn xin giờ đây cũng chẳng còn ai. Những kẻ lừa gạt lúc trước giờ đây cũng chẳng lừa ai được nữa. Cuộc sống tưởng chừng như yên bình nhưng không, cuộc sống miễn phí này lại làm cho một số người mê game online, mê cờ bạc,... lại biến họ trở thành con nghiện.

Một năm sau, sau khi cuộc sống đã ổn định, thì họ bắt đầu xây dựng lại ngân hàng nhưng chưa kịp xây thì một cơn mưa tiền đổ xuống, mọi người nhanh chóng lao ra nhặt tiền, nhưng tiền vừa đến tay thì đã biến mất, căn nhà phát ra ánh sáng vàng. Mọi người nhanh chóng lao vào nhà, thì phát hiện số tiền lúc trước bị mất giờ đây đã được trả lại. Ngân hàng cũng đã xuất hiện trở lại.

Trong khi đó, tại một thị trấn nhỏ ở sâu trong vùng núi hẻo lánh, Thảo đã hồi phục lại kí ức. Thảo liền hỏi sư phụ:

- Máy người bạn của con đâu sư phụ?

Người đạo sĩ đó trả lời:

- Máy người đó có lẽ đã chết rồi!

- Không thể nào? Tại sao con có thể sống mà họ lại chết chứ! - Thảo vừa khóc vừa nói.

- Bởi vì lời nguyên đó không những ứng nghiệm lên họ mà còn ứng nghiệm lên con. Nhờ đó con mới có cơ hội sống sót. - Người đạo sĩ đó trả lời.

Thảo liền nói:

- Không thể nào? Vậy thì tại sao lời nguyên cũng đã ứng nghiệm lên con, sao con không chết chứ!

- Bởi vì con là người tạo ra lời nguyên. - Đạo sĩ trả lời.

Thảo bực tức, nói:

- Cái lời nguyên chết tiệt, sao mày nữ lòng nào mà phân biệt đối xử thế hả?

Người đạo sĩ liền an ủi:

- Thôi mà con, ta cũng vừa cho người hầu của ta điều tra thử rồi. Bọn họ chưa hẳn đã chết. Họ chỉ bị kẹt trong Ngũ Hành trận của lời nguyên mà thôi.

Thảo liền lau nước mắt, hỏi:

- Vậy còn cách nào để cho họ trở lại không?

- Không còn cách nào khác. Quá khứ 500 năm trước đã bị đóng lại rồi. - Đạo sĩ lắc đầu, nói.

- Vậy còn cách nào khác không ạ? Tại sao quá khứ 500 năm trước lại đóng vậy ạ? - Thảo hỏi.

Người đạo sĩ ngẫm nghĩ một lát:

- Vẫn còn có một cách. Đó là con phải đi tìm lỗ hổng thời gian để trở về 500 năm trước. Còn về việc quá khứ 500 năm trước bị đóng lại là để tuân theo định luật nhân quả, tránh tình trạng biết trước tương lai.

- Vậy hả sư phụ? Vậy sư phụ hãy cho con đi đi! - Thảo háo hức nói.

Người đạo sĩ đó vung tay một cái, nói:

- Ta không thể đưa con trở về 500 năm trước mà chỉ có thể đưa con quay lại khoảng một năm trước lúc con sắp trở thành zombie. Phần còn lại là tùy vào con nhé.

Thảo nhanh chóng được đưa trở về một năm trước. Trời tối đen như mực, khoảng gần 12 giờ đêm, Thảo vô tình nhìn thấy tờ tiền 500 đô ở đó. Thảo định nhặt lên nhưng 1 luồng gió lạnh rợn người thổi đồng tiền vào nghĩa trang. Thảo nói:

- Sao trông cảnh này quen quen ta?

Nghĩ ngợi một hồi lâu rồi nói:

- Hiểu rồi!

Sau đó lao vào nghĩa trang xé đồng tiền thành từng mảnh rồi bỏ về. Nào ngờ những mảnh tiền đó lại tập trung thành hình tròn hút Thảo trở về 500 năm trước.

Thảo quay lại 500 năm trước thì thấy Liên đã cắt cổ tự sát. Thảo nói:

- Thôi chết, muộn một bước mất rồi!

Thảo liền lao vào xác của Liên để nhập xác cứu Liên sống lại nhưng do cô ấy hấp tấp, quên thoát xác nên đã bị văng đến thời gian khác. Thảo ngã cái âm vào một xác chết. Thảo giật mình nói:

- Trời ơi, đây là xác của mình mà! Lẽ nào mình đã chết!

Thảo nhìn lên, thấy Liên đang lơ lửng trên không trung thì nói:

- Không phải, đây là xác của Liên.

Nhân lúc Liên không để ý, Thảo nhanh chóng kéo xác của Liên qua một bên, sau đó nằm xuống thay thế Liên, dùng dao cắt cổ mình. Đúng lúc đó, một tiếng nổ “choang” trời. Tim của Liên văng trở lại thân xác của Thảo.

Thảo giật mình tỉnh dậy. Ngơ ngác nhìn quanh, đã 7 giờ sáng. Hình như đây là lúc trước mà. Thảo nghĩ vậy, liền lấy ví tiền ra xem, suýt chút nữa thì hét lên: “May quá, vẫn còn tiền!”. Cô ta nhanh chóng sửa soạn đồ đạc, bắt đầu đi học trở lại.

Một năm sau, một tên trộm đang lén la lén lút, mò vào phòng trọ của Thảo. Anh ta thò tay vào hươ hươ tay, xem thử Thảo đã ngủ chưa. Thấy Thảo đã ngủ say, hắn ta lén lút lấy trộm chìa khóa mở tủ ra. Bên trong hộc tủ có một cái ví tiền, hắn ta nhanh chóng bỏ vào túi, nhưng hắn lại cảm thấy tay mình có cái gì đó nhột nhột, hắn đưa tay lên ngửi thì ra là mùi máu. Đúng lúc đó, máy vi tính lại tự bật lên, mặc dù chưa cắm điện, trên màn hình là đầu của một con zombie đã bị rửa miệng, lưỡi nhô ra ngoài. Hắn ta bùm miệng để khỏi hét lên, hắn ta lén lén tiến đến chỗ máy tính thì một mùi thối bốc lên. Hắn ta tiến lần đến, từng bước, từng bước một. Đúng lúc đó, Thảo trở người nằm ngửa ra ngủ thì hắn giật mình nhìn thấy con zombie đó đang nằm ngủ, máu lênh láng khắp giường. Không kìm được nữa, hắn hét toáng lên: “Có ma!”. Thảo nghe tiếng thét liền bật dậy. Tên trộm kia thấy Thảo tỉnh dậy tưởng zombie bật dậy, liền lẩn đùng ra ngất xỉu. Chủ trọ liền đến, những người từ phòng trọ kế bên cũng đến. Đúng lúc Thảo bật đèn, họ giật mình thấy một người đang nằm dưới đất. Một người thì tiến đến gần kiểm tra xem thử đã chết chưa, một kẻ khác thì liếc nhìn Thảo. May là tên trộm chỉ bị ngất xỉu. Họ nhanh chóng, lay tên trộm tỉnh dậy. Tên trộm vừa tỉnh dậy thì ví tiền rơi ra. Một người nói:

- Ví tiền rơi nè anh ơi!

Thảo thấy ví tiền đó, liền nhìn lên móc treo chìa khóa. Thấy mất một chìa khóa, Thảo liền nói:

- Khoan đã! Đây là tiền của cháu mà!

Tên trộm kia liền nói:

- Đây là tiền của tui, không phải của cô!

Mọi người liền nhìn đồng hồ. Đã 1 giờ sáng, họ định xông lên đánh tên trộm kia, Thảo liền cản lại nói:

- Nửa đêm, nửa hôm không nên đánh nhau, kéo bị ma lợi dụng!

Mọi người liền ngừng lại, Thảo liền nói:

- Tui có nghe một lời nguyện đáng sợ, lời nguyện đó tên là lời nguyện zombie. Hễ ai thấy được zombie thì chứng tỏ lòng tham của người đó sẽ nổi lên.

Tên trộm sực nhớ lại cái cảnh zombie hồi nãy, liền ném ví tiền cho cô ta rồi chạy bèn ra ngoài. Thảo tùm tùm cười, nghĩ: “Đồ ngốc, mới dọa một chút mà đã sợ rồi!”. Nào ngờ, từ đó, tin đồn về lời nguyện zombie dần dần lan xa, nạn trộm cắp nhanh chóng biến mất, kẻ hối lộ, tham nhũng giờ đây cũng chẳng còn nữa.

Một tháng sau, người đạo sĩ nhìn lên trời, lắc đầu, nói:

- Nhiệm vụ của ta giờ cũng đã xong, đến lúc ta cũng phải đi rồi. Có lẽ mấy đệ tử của ta cũng chẳng còn nhớ ta nữa.

Vừa nói xong, sáu người kia liền đến, thấy sư phụ đang ngắm nhìn trời đất, liền lén la lén lút lại hù sư phụ. Sư phụ giật nảy mình, nói:

- Thiệt tình? Mấy cái tên khỉ đột này! To đầu rồi mà chơi trò con nít!

Sau đó, họ dẫn nhau vào nhà. Dương liền mở miệng nói trước:

- Ủa, sư phụ định đi đâu vậy?

- Ta định trở về trời.

Dương tò mò, hỏi:

- Vậy sư phụ làm tướng gì trên đó vậy? Thiên Lôi, Nhị Lang Thần hay Thái Thượng Lão Quân.

Người sư phụ chỉ cười rồi nói:

- Dương, con còn nhớ con mèo đã cứu con không?

- Dạ, con vẫn còn nhớ chứ ạ! Con còn nhớ lúc đó, sau khi Phát cho Tài giả làm con thì một con mèo đen không biết từ đâu nhảy phốc lên tủ đồ làm vỡ bình hoa. Con vội lấy chân khoèo mảnh vỡ của bình hoa đó. Sau đó, cắt đứt dây thừng thoát ra. - Dương nói.

- Thực ra đó là con chó đấy! - Người sư phụ nói.

Cả đám đang uống nước thì suýt chút nữa phun nguyên ngụm nước vào mặt sư phụ. Hải liên nói:

- Mèo là mèo, chó là chó, sao mèo có thể là chó được?

Người đạo sĩ chỉ cười rồi gọi:

- Hao Thiên Quyển, mau vào trình diện nào!

Một con chó đen chạy vào, vẫy đuôi tíu tít mừng chủ. Phát hiểu ra, liền nói:

- Sư phụ chính là ...

Người đạo sĩ đó liền nói:

- Đúng vậy, ta chính là Nhị Lang Thần. 500 năm trước, sau khi biết được đại họa diệt vong sắp đến, Ngọc Hoàng đã lệnh cho ta xuống làm đạo sĩ để chỉ điểm các con hóa giải đại họa này. Con chó của ta thường theo dõi hành trình của các con.

Hải liên hỏi:

- Vậy tại sao nó không cứu chúng con khỏi trận lốc xoáy.

- Lúc đó, nó định cứu các con, nhưng ta đã điện thoại ngăn nó lại để kiểm tra thử sức mạnh trên người của các con thôi. - Người đạo sĩ đó nói.

- Thì ra là vậy! - Hải trả lời.

Alex cũng hỏi:

- Sư phụ, sao con không được chọn, mà vẫn có sức mạnh của chị con vậy?

Người đạo sĩ đó liền vỗ vai Alex nói:

- Bởi vì con và Thảo là hai chị em sinh đôi. 500 năm trước, sau khi Liên khởi động xong lời nguyện zombie thì đi đầu thai. Nhưng chưa kịp đầu thai thì đã bị sét đánh tách đôi linh hồn. Chính vì thế, kí ức 500 năm trước của con cũng là kí ức của Thảo 500 năm trước. Thực ra điều này, Hải đã phát hiện được sau khi thực hiện không thành công việc hóa giải lời nguyện ở Ai Cập.

Cả đám xì xào: “Hèn gì!”. Người đạo sĩ liền tiếp lời:

- Nhưng mà sao các con có thể đến được đây?

Tân liền trả lời:

- Chúng con dùng sức mạnh đồng hồ kí ức để đến đây đấy ạ!

- Thì ra là vậy! Mà thôi, cũng đến giờ đi rồi, ta cũng phải đi đây! À mà quên, ta còn một chuyện nữa mà chưa nói cho các con biết! - Đạo sĩ đó liền vung tay một cái thì thấy hai cái xác nằm trên giường.

Sáu người tiến lại gần cái giường thì phát hiện 2 người đó, 1 người chính là phi công, còn người còn lại chính là cơ phó. Tân liền hỏi:

- Sư phụ, họ bị sao vậy ạ?

Người sư phụ liền bảo:

- Các con nhìn ra sau lưng đi.

Bọn họ nhìn ra sau, thấy phi công và cơ phó đang đứng trước cửa, mặc áo lính, mờ mờ ảo ảo, đang vẫy tay. Thấy mấy đệ tử đang trở mặt ngạc nhiên. Người sư phụ liền nói:

- Họ chính là sứ giả giấc mơ. Họ đến để dẫn đường các con. Chính họ cũng dẫn Hải đến chỗ ta. Họ cũng giúp các con một phần trong việc khôi phục kí ức cho các con. Khi các con bị đồng tiền thôi miên, chính họ đã cứu các con ra.

Dương liền hỏi:

- Vậy lúc trước mọi người có thể xem được tivi là do họ làm phép phải không ạ! - Alex liền hỏi.

Người đạo sĩ gật đầu, rồi nói:

- Mà thôi, đến giờ ta cũng đi rồi. Dương, Alex, Tân, Phát, các con hãy tỉnh dậy đi, ta dẫn các con trở về quê hương, tiện thể ta cũng trở về trời luôn.

Alex liền đến nắm lấy tay chị, hỏi:

- Chị, chị có muốn về Mỹ không. Cha chị đang đợi chị ở bên đó đấy.

Thảo háo hức nói:

- Dĩ nhiên là chị muốn gặp cha ruột của mình rồi. Nhưng có lẽ chị sẽ đi sau.

- Vậy em chờ chị ở bên đó nhé! Tạm biệt chị! - Alex nói.

Mọi người ôm nhau thắm thiết rồi vẫy tay nhau tạm biệt, Hải hét to:

- Có duyên sẽ tái ngộ, chúng tôi nhớ mọi người lắm đó!

Mấy người kia cũng đáp lại:

- Chúng tôi cũng vậy! Hẹn ngày tái ngộ.

Vừa nói xong thì Alex, Dương, Tân, Phát liền biến mất. Hải nắm tay Thảo:

- Chúng ta cũng về thôi, họ đã đi rồi!

Thảo tỉnh dậy, nhìn thấy đồng hồ nâu trên tay đã biến mất. Đúng lúc đó, một tiếng gõ cửa “cốc, cốc”. Thảo liền ra mở cửa, Hải đã đứng đợi ở đó. Hai người nắm tay nhau đi dạo trên con đường phố của buổi sáng tỉnh mơ, nói lại tình duyên dang dở của 500 năm trước.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-nguyen-zombie>